

บทความวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดง

โดย

นางสาวศัลย์ชญา เจนทัน

รหัสนักศึกษา 05540517

เสนอ

อาจารย์ ดร. สุมาลี ลิ้มประเสริฐ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2557

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

หัวข้อบทความวิจัย การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายเรื่อง ราชนิอิฐแดง

ชื่อนักศึกษา นางสาวศัลย์ชญา เจนทัน รหัสประจำตัวนักศึกษา 05540517

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. สุมาลี ลิ้มประเสริฐ

สาขาวิชาเอก เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นการศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง ราชนิอิฐแดง แต่งโดย Cheon Myeong-Kwan แปลเป็นภาษาไทยโดย อมรรรัตน์ ทิราพงษ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครเอก “ซุนฮี” โดยใช้การวิเคราะห์ตัวละคร องค์ประกอบตัวละครของวรรณกรรม

ผลการศึกษาตัวละครเอก “ซุนฮี” ในนวนิยายเรื่องราชนิอิฐแดง พบว่าตัวละครเอกซุนฮีเป็นผู้ที่มีลักษณะผิดปกติทางสมองหรือออทิสติก เนื่องจากคิมบกผู้เป็นแม่ได้ทรมาณตัวเองขณะตั้งครรภ์ ซึ่งลักษณะของโรคออทิสติกมี 3 ประการ ได้แก่ *ความผิดปกติด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม*ที่ ซุนฮีมักจะชอบเล่นคนเดียวเหม่อลอย ไม่สนใจคนรอบข้าง *ความผิดปกติด้านภาษาและการสื่อสาร* ที่ซุนฮีไม่สามารถเข้าใจภาษาและความหมายได้ นอกจากนี้ยังไม่สามารถแปลงเสียงพูดออกมาได้อีกด้วย และ*ความผิดปกติของพฤติกรรม*ที่ต่างจากเด็กทั่วไปที่จะมีพัฒนาการตามลำดับของอายุแต่ลักษณะพิเศษของผู้มีอาการออทิสติกนั้นจะมีความสนใจเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น เหมือนซุนฮีที่สนใจในการทำอิฐ ซึ่งลักษณะทั้ง 3 ประการนี้ ทำให้ซุนฮีต่างจากคนอื่นๆ ในสังคมแต่ในขณะเดียวกัน ลักษณะความผิดปกติของเธอก็มีผลทำให้เธอมีลักษณะพิเศษ คือ เป็นผู้ที่มีประสาทสัมผัสเป็นเลิศและมีความสามารถในการทำอิฐ จนได้รับการยกย่องเป็นราชนิอิฐแดง

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยาย คือวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติที่แต่งเป็นร้อยแก้วขนาดยาวตามแบบตะวันตก ซึ่งมีองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

1. แก่นเรื่อง (Theme) คือ แนวคิดสำคัญของเรื่องและผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบและด้วยเหตุที่นวนิยายมีขนาดยาวจึงทำให้มีจุดที่จะให้แง่คิดกับผู้อ่านได้หลายจุด ซึ่งแนวคิดในนวนิยายจะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ความคิดของเรื่องทั้งเรื่อง เรียกว่า แนวคิดเอก (Major theme) และความคิดเฉพาะบางตอนของเรื่องเรียกว่า แนวคิดรอง (Minor theme)
 2. โครงเรื่อง (Plot) ประกอบด้วยปัญหาและข้อขัดแย้งด้านพฤติกรรม ด้านเหตุการณ์หรือด้านอารมณ์ของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านอยากรู้คำตอบในตอนจบ และเนื่องจากนวนิยายเป็นเรื่องเล่าที่มีขนาดยาวจึงมีจุดที่จะให้แง่คิดกับผู้อ่านได้หลายจุด มีตัวละครที่แสดงพฤติกรรมตามท้องเรื่องได้หลายตัวและมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละตัวตามสถานที่ต่างๆ ได้หลายเหตุการณ์ตามมาด้วย ทำให้นวนิยายมีโครงเรื่องย่อยๆ (Sub Plot) อีกหลายโครงแทรกซ้อนเพื่อช่วยเสริมความสมบูรณ์อยู่ภายในโครงเรื่องใหญ่
 3. ตัวละคร (Characters) คือผู้ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่างๆ ในเรื่อง ตัวละครนี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้วเรื่องราวต่างๆ ในนวนิยายก็ย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้
 4. บทสนทนา (Dialogue) คือคำพูดที่ตัวละครใช้โต้ตอบกันในเรื่อง บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือมีคำพูดเหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน
 5. ฉาก (Setting) หมายถึง เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน ที่นั่นมีลักษณะอย่างไร
 6. บรรยากาศ (Atmosphere) คือรายละเอียดต่างๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในงานเขียนเพื่อก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ของตัวละคร
- (สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2543: 182-187)

องค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายผู้แต่งจะมีการให้ความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบไม่เท่ากัน เช่น เรื่องประเภทสยองขวัญที่ผู้แต่งจะเน้นที่ฉากและการสร้างบรรยากาศทำให้อ่านเกิดความกลัว หรือเรื่องประเภทสืบสวนรุ่นเก่าอย่างงานชุดเชอร์ล็อกโฮล์มของ เซอร์อาร์เธอร์ โดโนล ดอยล์ หรืองานของอกาธา คริสตี เรื่องสืบสวนรุ่นเก่าแบบนี้จะเน้นที่เหตุการณ์ ให้ความสำคัญแก่การวางโครงเรื่องที่สลับซับซ้อนเพื่อหลอกล่อให้คนอ่านเดาเรื่องไม่ออกให้มากที่สุด แต่ก็มีหลายเรื่องให้ความสำคัญกับตัวละคร เช่น งานของนักเขียนไทยอย่าง ดอกไม้สด หรือกฤษณา อโศกสินที่มีตัวละครเด่นกว่าโครงเรื่อง เพราะนักเขียนทั้งสองสนใจเสนอนิสัยใจคอ

และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครมากกว่าการวางโครงเรื่องที่มีความซับซ้อนหรือมีเหตุการณ์พลิกผันอย่างผิดความคาดหมาย (อิรวาดิ ไตลังคะ, 2546: 50)

ตัวละครคือผู้มีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้กระทำทำให้เรื่องเคลื่อนไหว เกิดเหตุการณ์และรับผลจากเหตุการณ์นั้นๆ ตัวละครจะแสดงบทบาทและพฤติกรรมให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมาย ตัวละครจึงนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะถ้าปราศจากตัวละครหรือผู้กระทำแล้ว การดำเนินเรื่องก็คงไม่เกิดขึ้น

นวนิยายหลายเรื่องมีตัวละครที่ผู้อ่านจดจำตัวละครได้ เช่น แม่พลอยในสี่แผ่นดิน อังศุมาลินในคู่กรรม นวนิยายจากต่างประเทศที่นิยมในประเทศไทย โดยเฉพาะนวนิยายที่มีการนำไปดัดแปลงสร้างเป็นละคร เช่น อินโซจากนวนิยายเรื่องรักนี้ชั่วนิรันดร์ แดจังกึมจากนวนิยายเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง แชค-ยองจากนวนิยายเรื่องเจ้าหญิงผู้ช่วยกับเจ้าชายเย็นชา ซอนต็อกจากนวนิยายเรื่องซอนต็อก มหาราชินีสามแผ่นดิน คิมยูนฮีจากนวนิยายเรื่องขุนนักรักของบัณฑิต

ส่วนนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นนวนิยายแปลจากภาษาเกาหลีที่มีตัวละครเอกที่โดดเด่นทั้งนี้ราชินีอิฐแดงเป็นเรื่องราวคิมบกที่พยายามจะทำธุรกิจต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จและหนึ่งในธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างมากและทำให้เธอกลายเป็นเศรษฐินีที่มีอิทธิพลในเมืองพยองแดก็คือ โรงงานอิฐ แต่ด้วยความทะเยอทะยานของเธอทำให้คิมบกหันไปสนใจธุรกิจอื่นๆ จนทิ้งโรงงานอิฐให้มนสามีเก่าของเธอและซุนฮีลูกสาวที่มีความผิดปกติทางสมองดูแลโรงอิฐ จากจุดนี้เองทำให้โลกของซุนฮีคือโรงงานอิฐ ซุนฮีค่อยๆ เรียนรู้วิธีทำอิฐและพัฒนาจนกลายเป็นผู้ชำนาญในการเผาอิฐ และเกิดเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ขึ้นกับเธอและก้อนอิฐ จนเธอได้รับขนานนามว่า “ราชินีอิฐแดง”

เรื่องราวของราชินีอิฐแดงจึงเป็นเรื่องที่ให้ความสำคัญกับตัวละครซุนฮีด้วยการสร้างให้ซุนฮีเป็นผู้ผิดปกติทางสมองแต่ประสบความสำเร็จในฐานะผู้สร้างอิฐชั้นเยี่ยม ความโดดเด่นของตัวละครนี้ทำให้นวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงได้รับความนิยมมากในประเทศเกาหลีและได้รับรางวัลทางด้านวรรณกรรม ดังนี้ รางวัลนวนิยายยอดเยี่ยมจากการประกวดของสำนักพิมพ์มุนฮักดงเนครั้งที่ 10 ประจำปี พ.ศ.2546 รางวัลหนังสือดีเด่นจาก Arts Council Korea ในปี พ.ศ.2548 และรางวัลหนังสือแห่งปีในปี พ.ศ.2548

ราชินีอิฐแดงจึงเป็นนวนิยายที่น่าสนใจนำมาศึกษา โดยเฉพาะด้านตัวละครเอกที่เป็นจุดเด่นของเรื่อง อารมณ์ความผิดปกติของสมอง พฤติกรรมต่างๆ ของตัวละคร และเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครเอก ดังนั้นจึงทำให้ผู้ศึกษาสนใจศึกษาตัวละครเอกในนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงเพื่อพิจารณาลักษณะของตัวละครว่ามีเหตุปัจจัยใดทำให้ตัวละครเอกซึ่งมีความผิดปกติทางสมองกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงด้านการสร้างอิฐชั้นเยี่ยม

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาตัวละครเอก “ซุนฮี” ในนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ศึกษานวนิยายเรื่อง ราชนิอิฐแดง แต่งโดย Cheon Myeong-Kwan แปลเป็นภาษาไทยโดย อมรรัตน์ ทิราพงษ์ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ ใน พ.ศ.2555

สมมติฐาน

ตัวละคร “ซุนฮี” เป็นตัวละครหลายมิติที่แสดงลักษณะของผู้ผิดปกติทางสมองแต่ด้วยความมุ่งมั่นและไม่ย่อท้อจึงทำให้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงด้านการสร้างอิฐ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละคร
2. วิเคราะห์บทบาทและลักษณะนิสัยของตัวละครเอก “ซุนฮี”
3. สรุปผลการศึกษาและเสนอแนะ
4. เสนอผลการศึกษาตามรูปแบบบทความวิจัย

ผลการศึกษา

บทความวิจัยนี้ศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่องราชนิอิฐแดง เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะของตัวละครเอก ซุนฮีที่มีลักษณะเป็นผู้มีความผิดปกติทางสมองแต่มีความสามารถในการทำอิฐจนในที่สุดก็ได้เป็นผู้มีชื่อเสียงในการทำอิฐ โดยแบ่งประเด็นการศึกษาเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1.ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของนวนิยาย 2.นวนิยายแปลในประเทศไทย 3.วิเคราะห์เรื่องราชนิอิฐแดง 4.วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอก “ซุนฮี”

1. ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของนวนิยาย

นวนิยายเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกรรณกรรมประเภทเรื่องสมมติที่แต่งเป็นร้อยแก้วขนาดยาวแบบตะวันตก ที่นำเสนอเหตุการณ์ สถานการณ์สถานที่ และตัวละครที่มีพฤติกรรมและเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผู้เขียนสามารถโน้มน้าวให้อ่านคล้อยตามว่าเป็นประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้นได้จริง ซึ่งในภาษาไทยแต่เดิมเรียกว่า เรื่องอ่านเล่นหรือเรื่องประโลมโลก นวนิยายมีความหมายว่า นิยายแบบใหม่หรือเรื่องเล่าแบบใหม่ซึ่งตรงกับคำว่า Novel ในภาษาอังกฤษ และคำว่า Novella ในภาษาอิตาเลียน คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า Novellus แปลว่า ใหม่ (สิทธา พิณจภูวตล: 2515, 17) ซึ่งการจะเข้าใจลักษณะของนวนิยายควรจะเข้าใจเรื่องกำเนิดของนวนิยายและประเภทของนวนิยาย

1.1 กำเนิดของนวนิยาย

คำว่า “นวนิยาย” ใช้เป็นครั้งแรกในภาษาอิตาลี เพื่อใช้เรียกเรื่อง เดคาเมรอน (Decameron) ของบอคาจีโอ (Boccaccio) ซึ่งแต่งขึ้นราว ค.ศ.1338 ซึ่งถือว่าเป็นนิยายแบบใหม่ การที่เรื่องเดคาเมรอนได้รับการกล่าวขวัญจากคนสมัยนั้นว่าเป็นนวนิยายหรือนิยายแบบใหม่เพราะบอคาจีโอเริ่มใช้วิธีเขียนตามแบบนวนิยายในสมัยปัจจุบัน คือ เขียนเล่าเป็นเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่างๆ อย่างสมจริง แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเรื่องราวดังกล่าวเป็นเรื่องสมมติไม่ใช่เรื่องจริง นอกจากนี้ยังมีวิธีเสนอเรื่องให้ยกย่อนชวนติดตามและมีแนวคิดกว้างขวาง (สายทิพย์ นุกุลกิจ: 2537, 171)

นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่เข้าครองความนิยมของนักอ่านทั่วโลกมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 และแม้ว่าจะเคยมีผู้คัดค้านว่า นวนิยายจะเสื่อมไปจากความสนใจของมหาชน แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่านวนิยายยังคงเป็นเรื่องบันเทิงที่ได้รับความนิยมสูงสุด แม้ว่าโดยทั่วไปจะเป็นที่ยอมรับว่านับแต่กลางศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา โทรทัศน์เข้ามามีบทบาทซึ่งดึงดูดใจได้มากกว่าการอ่าน รวมทั้งการพัฒนาอย่างรวดเร็วของคอมพิวเตอร์ซึ่งจะสามารถเป็นสื่อที่นำสารเข้าถึงบ้านได้อย่างสะดวก รวดเร็วและครอบคลุมข่าวสารข้อมูลทุกชนิด ย่อมทำให้การอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ รวมทั้งนวนิยายได้รับผลกระทบ ทำให้รูปแบบของนวนิยายอาจจะมีการปรับเปลี่ยนหรือมีสิ่งบันเทิงอื่นเข้ามาแทนที่ แต่ขณะนี้นวนิยายก็ยังเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมและยังคงยืนหยัดอยู่ บทบาทและอิทธิพลของวรรณกรรมประเภทนี้ ทั้งในแง่ของการให้ความเพลิดเพลิน ผ่อนคลายอารมณ์ตลอดจนการปลูกฝังค่านิยม และการให้สาระแนวคิดต่างๆ จึงยังคงเป็นสิ่งที่สังคมโลกต้องให้ความสนใจ (วนิดา บำรุงไทย : 2544, 41)

1.2 ประเภทของนวนิยาย

นวนิยายแต่ละเรื่องต่างก็มีลักษณะเฉพาะตัวของชิ้นงานรวมทั้งสาระคุณค่ามากน้อยแตกต่างกันออกไปตอบสนองผู้อ่านที่ต่างมีความต้องการและรสนิยมหลากหลาย ทำให้เกิดเป็นนวนิยายประเภทต่างๆ โดยมีการจำแนกโดยหลักเกณฑ์ต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษานวนิยายในเชิงประวัติศาสตร์แล้วยังเป็นข้อมูลที่จะช่วยให้ความรู้ความกระจ่างในรูปลักษณะของนวนิยายแต่ละประเภท ซึ่งจะเป็พื้นฐานแก่ผู้อ่านให้สามารถวิเคราะห์นวนิยายแต่ละเรื่องได้อย่างถ่องแท้ยิ่งขึ้น (วนิดา บำรุงไทย : 2544, 101)

การแบ่งประเภทของนวนิยายนิยมแบ่งกันอยู่ 3 ลักษณะ คือ แบ่งตามแนวคิดในการเขียน แบ่งตามเนื้อหาของเรื่อง และแบ่งตามแนวการเขียน ดังนี้

1.2.1 การแบ่งประเภทนวนิยายตามแนวคิดในการเขียน ได้แก่การจัดประเภทนวนิยายตามแนวคิดของเรื่อง เพราะนวนิยายแต่ละเรื่องจะสะท้อนแนวคิดแตกต่างกันตามความสนใจและประสบการณ์ของผู้แต่ง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น

1.2.1.1 นวนิยายแนวจินตนิยม (Romanticism) คือนวนิยายที่มุ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของอารมณ์ ความรู้สึกและญาณสังหรณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้น ประทับใจ สยดสยอง หรือเกิดความสะเทือนอารมณ์อย่างรุนแรง ทั้งนี้เพราะนักเขียนกลุ่มนี้มีความคิดที่ว่าวรรณกรรมที่ดีจะต้องให้คุณค่าทางอารมณ์มากกว่าเหตุผล ดังนั้นนวนิยายประเภทนี้จึงมุ่งไปที่เรื่องอารมณ์ การแสดงความเป็นไปของความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจและผลสุดท้ายของความรู้สึกนั้นๆ ด้วยเหตุนี้นักเขียนนวนิยายประเภทนี้จึงเน้นเสรีภาพทั้งในการคิด การเขียนและการแสดงออกมาก เช่น เรื่องในฝัน ของโรสลาเรน จะใช้ฉากต่างประเทศที่สวยงามมากเพราะผู้แต่งสร้างจากจินตนาการของตัวเอง เป็นต้น

1.2.1.2 นวนิยายแนวสัจนิยม (Realism) หรือนวนิยายแนวอัตถนิยม คือ นวนิยายที่ผู้แต่งพยายามจะสะท้อนพฤติกรรมและนิสัยใจคอของมนุษย์ตลอดจนเรื่องราวความเป็นไปในสังคมมนุษย์ไว้ในงานเขียนของตนอย่างสมจริงและมีศิลปะ โดยยึดหลักแห่งความเป็นจริงตามธรรมชาติมากที่สุด หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่านวนิยายแนวสัจนิยม คือ นวนิยายที่ผู้แต่งมีแนวคิดและแนวการเขียนเชิงสมจริง ทั้งในด้านการสะท้อนชีวิตและการสะท้อนภาพสังคม จนผู้อ่านรู้สึกได้ทันทีว่าเรื่องที่ผู้แต่งเขียนขึ้นนั้นคือชีวิตจริงๆ ของมนุษย์เรา เพราะบทสนทนาและบทบาทของตัวละครไม่ได้มีลักษณะผิดปกติไปจากคนทั่วไปในชีวิตประจำวัน การสร้างฉากและบรรยากาศในเรื่องมีลักษณะสอดคล้องกับสถานที่และเหตุการณ์ที่เคยพบเห็นในสังคม นอกจากนี้ยังมีการดำเนินเรื่องเรียบง่าย โดยถือรูปแบบการมองภายนอกเป็นหลัก (Objectivity) ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น นวนิยายประเภทนี้ถึงแม้จะมุ่งถ่ายทอดความจริงของสภาพสังคมแบบสมจริงทั้งในส่วนที่ตึงเครียดและความอัปมงคลของชีวิต แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้สึกหรือความไม่ฝืนถึงอุดมการณ์ใดๆ ในอนาคตที่จะทำให้วิถีชีวิตของตัวละครหรือสภาพสังคมในเรื่องเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมได้ ด้วยเหตุนี้นักวิจารณ์วรรณกรรมจึงลงความเห็นว่นวนิยายแนวสัจนิยมนี้เป็นนวนิยายที่สะท้อนภาพสังคมแบบหยุดนิ่ง เพราะไม่ได้ใส่ความมีชีวิตของวรรณกรรมลงไปด้วย เช่น นวนิยายเรื่อง นีแหละโลก ของดอกรไม้สด เรื่องหญิงคนชั่ว ของ ก.สุรางคนางค์ เรื่องสี่แผ่นดิน ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เรื่องลมที่เปลี่ยนทาง ของกฤษณา อโศกสิน เป็นต้น

1.2.1.3 นวนิยายแนวสัจนิยมใหม่ (New-Realism) หรือ นวนิยายแนวอัตถนิยมใหม่ เป็นนวนิยายที่พัฒนาแนวคิดอย่างต่อเนื่องกับนวนิยายแนวสัจนิยม แต่พยายามหาทางแก้ไขจุดอ่อนในการมองสังคมแบบสมจริงที่ค่อนข้างจะหยุดนิ่งของนวนิยายแนวสัจนิยมด้วยการมองสภาพชีวิตและสังคมแบบสมจริงควบคู่ไปกับการพัฒนาและคลี่คลายของสังคม ขณะเดียวกันผู้แต่งก็พยายามจะสอดแทรกทัศนะในการพัฒนาสังคมอย่างมีอุดมการณ์และเชื่อมั่นลงไว้ในวรรณกรรมด้วย เพื่อเป็นการประสานความเป็นเอกภาพระหว่างอัตวิสัย(อุดมการณ์) เข้ากับภาววิสัย(ความเป็นจริง) แต่ทั้งนี้ผู้แต่งควรจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวความเป็นไปของชีวิตและสังคมอย่างแจ่มแจ้งด้วย จึงจะมีสายตาที่แหลมคมสามารถมองเห็นที่มาและที่ไปของสิ่งทั้งปวง รวมทั้งมองเห็นบทบาทของสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ กำลังเกิด และชัยชนะของสิ่งใหม่ ด้วยเหตุดังกล่าว การพัฒนานวนิยายแนวสัจนิยมใหม่จึงยอมเป็นไปตามสภาพของสังคมในแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีพื้นฐานทางสังคมแตกต่างกันไปตามเชื้อชาติ ภาษา และวัฒนธรรมของกลุ่มชนตลอดจนมโนทัศน์ร่วมของกลุ่มชนในสังคมนั้นๆ

ด้วย อย่างไรก็ตาม นวนิยายแนวสังคมนิยมใหม่นี้ได้เสนอให้เห็นว่ายอมรับโลกทัศน์ของสังคมเป็นเกณฑ์และนำมาเป็นแก่นของเรื่องมากกว่านวนิยายกลุ่มอื่นๆ เช่น เรื่องเมืองนิมิต ของ ม.ร.ว.นิมิตรมงคล นวรัตน์ เรื่อง ขบวนการเสรีจิ้น ของสวด คุรุมาโรหิต เป็นต้น

1.2.1.4 นวนิยายแนวธรรมชาตินิยม คือ นวนิยายที่แตกแขนงแนวคิดออกมาจากนวนิยายแนวสังคมนิยม นวนิยายแนวนี้จะต่างจากนวนิยายแนวสังคมนิยมตรงที่ผู้แต่งจะมุ่งสะท้อนเฉพาะความเศร้า ความทุกข์ยากของชีวิตคนไว้เท่านั้น เพราะนักเขียนนวนิยายประเภทนี้มีความคิดว่า การที่มนุษย์บางกลุ่มและบางพวกหรือบางคนมีฐานะต่ำต้อยในสังคม หรือตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบมนุษย์อื่นๆ ถูกกดขี่รังแกนั้นเพราะเป็นผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม นักเขียนนวนิยายประเภทนี้จึงพยายามแสดงเรื่องราวที่เป็นแก่นแท้ของชีวิตมนุษย์ที่คนส่วนใหญ่มักจะมองข้ามไปเพราะเป็นชีวิตที่อัปลักษณ์ในสังคม เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าสิ่งที่มียุติพลบันดาลให้ชีวิตมนุษย์ต้องประสบกับความทุกข์ยากหรือความเลวร้ายในชีวิตนั้น ไม่ได้เป็นเพราะอำนาจของเทพเจ้าแต่เป็นผลเนื่องมาจากพันธุกรรมหรือสภาวะแวดล้อมมนุษย์ต่างหากที่เป็นตัวการสำคัญในการกำหนดให้ชีวิตมนุษย์ต้องประสบกับความล้มเหลวความหายนะในชีวิตหรือตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติ เช่น เรื่องจันดารา ของอุษณา เพลิงธรรม เรื่องรอยมลทิน ของทมยันตี เรื่องคำพิพากษา ของชาติ กอบจิตติ เป็นต้น

1.2.1.5 นวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) คือ นวนิยายที่แตกแขนงแนวคิดออกมาจาก นวนิยายแนวสังคมนิยมเช่นกัน แต่แทนที่ผู้แต่งจะเขียนถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างตรงไปตรงมา ผู้แต่งกลับใช้สัญลักษณ์แทนบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการจะกล่าวถึง อาจจะใช้แทนบางส่วนหรือใช้เรื่องทั้งเรื่องเป็นสิ่งที่แทนก็ได้ เช่น เรื่องบนราวแห่งความคับแค้นของ พิบูลศักดิ์ ละครพล ใช้สภาพการณ์ของคนโดยสารรถเมล์ที่เขวามือชีวิตไว้กับคนขับและกระเป๋ารถเป็นสัญลักษณ์แทนประชาชนที่อยู่ในสภาพจำยอมกับการบริหารประเทศของรัฐบาล เป็นต้น การใช้สัญลักษณ์จึงเป็นสื่อที่มีความหมายกว้างและลึกกว่าการกล่าวตรงๆ เพราะผู้อ่านอาจตีความหมายเรื่องได้แตกต่างกันไปหลายระดับก็ได้ ซึ่งการตีความสัญลักษณ์เป็นสิ่งที่อาจทำได้ง่ายหรือยากก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับงานเขียนและประสบการณ์ส่วนตัวของผู้อ่าน

1.2.2. การแบ่งประเภทนวนิยายตามเนื้อหา มาโนเอล คอมรอฟ (Manuel Komroff) แบ่งประเภทนวนิยายตามลักษณะของเนื้อหาออกไว้ 15 ประเภท ดังนี้

1.2.2.1 นวนิยายเชิงชีวประวัติ (Biographical Novel) คือนวนิยายที่กล่าวถึงเรื่องราวของตัวละครเอก ซึ่งมักได้เค้าโครงเรื่องมาจากเรื่องราวในชีวิตจริงของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น เรื่องตะวันตกดินของกฤษณา อโศกสิน เรื่องพระจันทร์สีน้ำเงิน ของสุวรรณี สุคนธา เป็นต้น

1.2.2.2 นวนิยายสะท้อนสังคม (Social Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยหนึ่ง เช่น เรื่องจันทร์หอม ของวสิษฐ เดชกุญชร เป็นต้น

1.2.2.3 นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ (Historical Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆในอดีต เช่น เรื่องผู้ชนะสิบทิศ ของยาขอบ เรื่องรัตนโกสินทร์ ของ ว.วินิจฉัยกุล เป็นต้น

1.2.2.4 นวนิยายแสดงข้อคิด (Thematic Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหามุ่งแสดงความคิดเห็นอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เรื่องละครแห่งชีวิต ของ ม.จ.อากาศด่าเกิง รพีพัฒน์ เป็นต้น

1.2.2.5 นวนิยายล้อเลียน (Satires Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหามุ่งล้อเลียน เยาะเย้ย หรือเสียดสีประชดประชันความเลวร้ายและความยุ่งยากในสังคม เช่น เรื่องเทพบุตรสุดแสน ของกนกเรขา เป็นต้น

1.2.2.6 นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเรื่องการต่อสู้ผจญภัยของตัวละครเอกในรูปแบบต่างๆ จนได้รับความสำเร็จโดยไม่คาดหมาย แล้วมีเรื่องสตรีและความรักเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น เรื่องล่องไพร ของน้อย อินทนนท์ เรื่องเพชรพระอุมา ของพนมเทียน เป็นต้น

1.2.2.7 จินตนิยาย (Novel of Fantasy) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเหตุการณ์น่าตื่นตะลึงชวนให้ระทึกใจและสนุกสนานตามจินตนาการของผู้แต่ง เช่น เรื่องฟ้าจรดทราย ของโสภาค สุวรรณ เรื่องรัศมีจันทร์ของ กนกเรขา เป็นต้น

1.2.2.8 อาชญนิยายและเรื่องลึกลับ (Detective and Mystery Novel) คือ นวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเรื่องการสืบสวนคดีต่างๆ กล่าวถึงเรื่องความลึกลับที่ต้องการการพิสูจน์ เช่น เรื่องเล็บครุฑ ของพนมเทียน เรื่องอินทรีแดง ของเศก ดุสิต เป็นต้น

1.2.2.9 นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (Horror and Supernatural Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงภูตผี จิต วิญญาณและเหตุการณ์ต่างๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้ เช่น เรื่องทิพย์ ของทมยันตี เรื่องวิมานมะพร้าว ของแก้วแก้ว เป็นต้น

1.2.2.10 นวนิยายเกี่ยวกับท้องถื่น (Novel of Soil) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงสถานที่สำคัญแห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบ่อเกิดของเหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง เช่น เรื่องทุ่งมหาธาตของเรียมเอง เป็นต้น

1.2.2.11 นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน (Episodic Novel) คือนวนิยายที่กล่าวถึงเรื่องเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกัน แต่มีความสัมพันธ์กันด้วยการใช้ตัวละครชุดเดียวกัน หรือมีแกนกลางของเรื่องเป็นแกนเดียวกัน เช่น เรื่องชุด พล นิกร กิมหงวน ของ ป.อินทรปาลิต เรื่องหลายชีวิตของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นต้น

1.2.2.12 นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (Picaresque Novel) คือนวนิยายที่กล่าวถึงเรื่องราวของตัวละครเอก ซึ่งตามสายตาของคนทั่วไปจะเห็นว่าเป็นผู้มีความประพฤติไม่ดี เช่น เป็นคนเสเพลหรือเป็นมิจฉาชีพ แต่ในสายตาของผู้อ่อนแอหรือผู้ยากไร้จะเห็นว่าเขาเป็นคนดี เช่น เรื่องเหยี่ยวราตรีของ ส.เนาวราช เป็นต้น

1.2.2.13 นวนิยายเชิงจิตวิทยา (Psychological Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวบรรยายถึงความรู้สึกและจิตใจของตัวละครเอกที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิต เช่น เรื่องเงาราหูของ โสภาค สุวรรณ เรื่องมาษาของ ว.วินิจฉัยกุล เป็นต้น

1.2.2.14 นวนิยายเชิงปัญหา (Problem Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและปัญหาชีวิตครอบครัว เช่น เรื่องข้าวอกนาของ สีฟ้า เป็นต้น

1.2.2.15 หัสนิยาย (Humour Novel) คือนวนิยายที่มีเนื้อหามุ่งให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ มักเป็นเรื่องเบาสมอง เช่น เรื่องผู้ใหญ่ลี้กับนางมา ของกาญจนา นาคินทร์ เรื่องพ่อปลาไหล ของ กนกเรขา เป็นต้น

1.2.3. การแบ่งประเภทของนวนิยายตามแนวการเขียน

1.2.3.1 แนวพาฝัน คืองานเขียนที่กล่าวถึงความรักต่างฐานะของตัวละครแล้วใช้ความบังเอิญเข้ามาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วอย่างคาดไม่ถึง เช่น ให้นางเอกหรือพระเอกที่มีฐานะต่ำต้อยหรือยากจน มีปาน มีไฟ แหวนหรือล้อกเกิดซ่อนเร้นอยู่ เพื่อที่จะเฉลยในตอนจบว่า แท้จริงตัวเอกนั้นเป็นลูกผู้ดีมีมรดกนับร้อยนับพันล้าน เช่น

1.2.3.2 แนวจินตนิยายทั้งอิงประวัติศาสตร์และไม่อิงประวัติศาสตร์ เช่น เรื่องในฝันของ โรสลาเรน เรื่องฟ้าจรดทราย ของ โสภาค สุวรรณ เรื่องจอมนางของแก้วแก้ว เป็นต้น

1.2.3.3 แนวชีวิตครอบครัว งานเขียนแนวนี้จะสะท้อนให้เห็นกิจกรรมภายในครัวเรือนของคนสองสามตระกูล

1.2.3.4 แนวชีวิตต่างแดน ผู้เริ่มเขียนนวนิยายชีวิตต่างแดนคือ ม.จ.อากาศดำเกิง รัชพัฒน์ ในเรื่องละครแห่งชีวิต ต่อจากนั้นก็มีการเขียนนวนิยายแนวนี้อีกหลายเรื่อง เช่น เรื่องปักกิ่งนครแห่งความหลัง คนดีที่โลกไม่ต้องการ ของสด กุระมะโรหิต เรื่องนักบุญคนบาป ของอิสรา อมันตกุล เป็นต้น

1.2.3.5 แนวสะท้อนชีวิตชาวชนบท อาจจะเป็นแนวที่สะท้อนทุกข์สุขของชาวบ้านที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนเมือง หรือเป็นการสะท้อนชีวิตชาวชนบทที่ต้องต่อสู้กับนักเลงอันธพาลประจำท้องถิ่นก็ได้ เช่น เรื่องไพรกว้างและชาติเสือของอรวรรณ เรื่องชุมแพ, ไร่กำเพ็ญ และไอ้เหล็กไหลของ ศักดิ์ สุริยา เป็นต้น

1.2.3.6 แนวบู๊ล้างผลาญ คืองานเขียนที่สะท้อนชีวิตสายลับ นักสืบ และสภาพสังคมที่คนนอกกฎหมายมีอำนาจ ใครมีเงินมากพวกเขาก็ยอมมากและจะมีอภิสิทธิ์ในสังคม เช่น เรื่องบู๊ล้างผลาญของ อรวรรณ เรื่องอินทรีแดง ของ เสก ดุสิต เป็นต้น

1.2.3.7 แนวแบบอุดมคติของปัญญาชนเสรีนิยม งานเขียนแนวนี้จะแสดงความรู้สึกไม่พอใจต่อสภาพความเลื่อมล้ำ และการเอาเปรียบที่ชนส่วนน้อยกระทำต่อชนส่วนใหญ่ เช่น เรื่องเมืองนิมิตของ ม.ร.ว.นิมิตรมงคล นวรัตน์ เรื่องสงครามชีวิตของ ศรีบูรพา เป็นต้น

1.2.3.8 แนวกลุ่มผู้ตื่นใหม่ งานเขียนในแนวนี้จะนำการใช้ชีวิตแบบเสรีนิยมของชนชั้นกลางมาเผยแพร่อย่างสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน เช่น เรื่องเรือมนุษย์ ของกฤษณา อโศกสิน เรื่องความรักครั้งสุดท้ายของ สุวรรณี สุคนธา เรื่องเทพธิดาโรงแรม ของณรงค์ จันทร์เรือง เป็นต้น

1.2.3.9 แนวศิลปะเพื่อชีวิต งานเขียนแนวนี้จะต่างจากกลุ่มอุดมคติตรงที่เป็นงานเขียนที่มุ่งเสนอแนวคิดหรือทางแก้ปัญหาให้แก่สังคม เพื่อที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและเกิดความเป็นธรรมในสังคมไว้ด้วย เช่น เรื่องพรุ้งนี้ต้องมีอรุณรุ่งและเมืองทาส ของศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์ เรื่องปีศาจของเสนีย์ เสาวพงศ์ เรื่องธรณีประลัยของ อิศรา อมันตกุล เป็นต้น (สายทิพย์ นุกูลกิจ: 2537, 187-193)

2. นวนิยายแปลในประเทศไทย

ในประเทศไทยนวนิยายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมมาก โดยก่อนหน้าที่นวนิยายของตะวันตกจะเข้ามาสู่ประเทศไทยนั้น ไทยก็มีวรรณกรรมเรื่องเล่าที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนวนิยายอยู่บ้างแล้วคือนิทานและนิยาย ในประเทศไทยมีการพัฒนาของนวนิยายมาตั้งแต่สมัย ร.7 โดยคนไทยที่ไปศึกษาและดูงานในทวีปยุโรปและอเมริกา ได้นำเอาแบบอย่างการเขียนนวนิยายแบบตะวันตกเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย เพราะขณะที่คนไทยเริ่มไปศึกษาในยุโรป เป็นช่วงเวลาที่นวนิยายกำลังเจริญก้าวหน้าจนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป นวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของตะวันตก (เจือ สตะเวทิน, 2521: 11) เมื่อมีนักเรียนนอกนำมาแปลและพิมพ์เผยแพร่ ทำให้สามารถแบ่งช่วงเวลาพัฒนาการของนวนิยายแปลในประเทศไทยได้ 3 ช่วง ดังนี้

2.1 ระยะเวลาเริ่มต้น

นวนิยายแปลในระยะเริ่มต้นในประเทศไทย เกิดขึ้นในช่วง พ.ศ. 2443-พ.ศ.2458 มีการแปลนวนิยายจากนักเขียนชาวต่างประเทศ ตีพิมพ์ลงในวารสารต่างๆ ของสมัยนั้น เช่น ลักวิทยา ฤกษ์วิทยา ทวีปัญญา สยามมวดี ผดุงวิทยา เป็นต้น ก่อนที่จะพิมพ์เป็นเล่ม ซึ่งนวนิยายแปลในช่วงนี้ส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมจากอังกฤษ ฝรั่งเศสและอเมริกา เนื่องจากคนไทยสมัยนั้นส่วนใหญ่ได้รับการศึกษามาจากประเทศอังกฤษ ทำให้คุ้นเคยกับวรรณกรรมอังกฤษมากกว่าของชาติอื่นๆ (วนิดา บำรุงไทย: 2544, 26-28)

นวนิยายแปลที่ปรากฏในเมืองไทยเป็นเรื่องแรก คือ เรื่อง “ความพยาบาท” ซึ่งพระยาสุรินทรราชา (นกยูง วิเศษกุล) ใช้นามปากกาว่า “แม่วัน” แปลจากภาษาอังกฤษชื่อ “Vendetta” บทประพันธ์ของ Marie Correlli ในปี พ.ศ.2444 แล้วส่งไปพิมพ์เป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์ ลักวิทยา ซึ่งมีกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ส.) เป็นผู้ดำเนินการจัดทำ เรื่องความพยาบาทจึงจัดเป็นนวนิยายแปลเรื่องแรกของไทย (สายทิพย์ นุกูล-

กิจ: 2537, 173) ความพยายามเป็นนวนิยายแปลที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นวรรณกรรมบันเทิงในรูปแบบที่แปลกใหม่แตกต่างไปจากเดิมคือนิทานและบทละคร ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมร้อยกรองหรือวรรณกรรมร้อยแก้วประเภทพงศาวดาร เช่น สามก๊ก ราชธาธิราช ไชยอิน เป็นต้น

ภาษาร้อยแก้วของนวนิยายแปลเรื่องความพยายาม มีลีลาท่วงทำนองของภาษาอังกฤษ และมีความใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้กันทั่วไป ทำให้ผู้อ่านเข้าถึงได้ง่าย นอกจากนี้ ในการแปลเรื่องความพยายามของแม่วัน ผู้แปลได้ตัดทอนเนื้อความบางตอนออก รวมทั้งตัดแปลงเนื้อหาและรายละเอียดบางส่วน เพื่อความเหมาะสมและสะดวกต่อการเข้าใจของผู้อ่านคนไทยในสมัยนั้น นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงบางอย่างอาจจะเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้อ่านยุคนี้รู้สึกใกล้ชิดกับเหตุการณ์และตัวละคร เช่น ตัวละครที่เป็นบุตรหญิงของ

เคานต์ฟาปิโอ โรมานี ตัวเอกของเรื่องในต้นฉบับชื่อ สเตลลา แม่วันได้เปลี่ยนชื่อเป็น ดาราน้อย ในฉบับแปลหรือในต้นฉบับเมื่อเคานต์ฟาปิโอล้างแค้นภรรยาและเพื่อนทรยศได้สำเร็จแล้ว ได้กลับไปซ่อนตัวอยู่ในป่าดงดิบของอเมริกาใต้ ส่วนในฉบับแปลได้เปลี่ยนแปลงให้เคานต์ฟาปิโอเดินทางมาใช้ชีวิตอยู่ในป่าชายแดนของประเทศไทย เป็นต้น (วนิดา บำรุงไทย: 2544, 27)

หลังจากนวนิยายแปลเรื่องแรกประสบความสำเร็จและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ทำให้ต่อมาได้มีผู้แปลนวนิยายเรื่องอื่นๆ อีก เช่น เรื่องสาวสองพันปีของ หลวงวิลาสปริวัตร ใช้นามปากกาว่า “นกโนรี” แปลจากเรื่อง “She” ของ Sir Henry Rider Haggard เรื่องเต้ลมา ของ ศ.ร. หรือหม่อมเจ้าหญิงศุขศรีสมร เกษมศรี แปลจากเรื่อง Thelma เรื่องซูดเซอร์ลือคโฮลมส์ ตอน “นักสืบรอยที่สอง” ของหลวงนัยวิจารณ์ใช้นามปากกาว่า สรีสุวรรณ แปลจากเรื่อง The Adventure of the Second Stain ของ Sir Arthur Conan Doyle เป็นต้น (สายทิพย์ นุกูลกิจ: 2537, 173)

2.2 ระยะเวลาและถดถอย

หลังจากที่นวนิยายแปลได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก งานนวนิยายของไทยก็เริ่มแพร่หลายกว้างขวางขึ้นเป็นลำดับ คือมีทั้งเรื่องที่แปลมาจากภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน และเรื่องที่แต่งเอง ทำให้ต่อจากนั้นคนไทยก็คิดแต่งนวนิยายเอง แต่ในระยะแรกยังไม่ได้คิดแต่งเรื่องเองทั้งหมดแต่ใช้วิธีเลียนแบบเรื่องแปลของตะวันตกเช่น หลวงวิลาสปริวัตรซึ่งใช้นามปากกาว่า “ครูเหลี่ยม” ได้แต่งเรื่อง “ความไม่พยายาม” ขึ้นโดยเลียนแบบโครงเรื่องนวนิยายเรื่องความพยายาม เป็นต้น (สายทิพย์ นุกูลกิจ, 2537: 172-173) จนต่อมานวนิยายที่มีลักษณะเป็นไทยแท้สมบูรณ์ ถือกำเนิดในช่วงประมาณปี พ.ศ.2472 เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่ความนิยมนวนิยายแปลลดน้อยลง และนวนิยายที่แต่งใหม่เริ่มมีลักษณะเป็นตัวเองมากขึ้นกว่าเดิม คือมีตัวละครเป็นไทยล้วนและใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในเมืองไทยเป็นเนื้อเรื่อง (สุพรรณิ วราทร, 2519: 233)

2.3 ระยะเวลาปัจจุบัน

2.3.1 นวนิยายแปลในปัจจุบัน

การแปลวรรณกรรมจากต่างประเทศเป็นสิ่งที่ทำกันแพร่หลายในวรรณกรรมของทุกชาติ ตั้งแต่โบราณมาแล้ว การแปลเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกระหว่างชนชาติต่างๆ เมื่อชาติสองชาติมีความสัมพันธ์กันขึ้นและได้เรียนรู้อารยธรรมซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่างรู้สึกนึกคิดว่าตนยังขาดบางสิ่งบางอย่างซึ่งมีอยู่อย่างเพียบพร้อมในวรรณคดีของชาติใดก็เสีย (กระแสร มาลาภรณ์, 2512: 152) ในปัจจุบันก็เช่นกัน แม้ว่าจะมีนวนิยายไทยเกิดขึ้นและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่ได้ทำให้นวนิยายแปลหายไป แต่กลับกันในปัจจุบันมีจำนวนการแปลนวนิยายของต่างชาติมาเป็นภาษาไทยมากขึ้นและ กว้างมากขึ้น คือจากแต่เดิมที่มักจะนิยมแปลนวนิยายของอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ก็หันมาแปลนวนิยายจากหลายๆ ชาติทั้งจากซีกโลกตะวันตก เช่น อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส และเยอรมัน ตลอดจนประเทศในเอเชียด้วยกัน เช่น จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี

2.3.2 นวนิยายแปลเกาหลีในประเทศไทย

กระแสนิยมเกาหลีในประเทศไทยเริ่มจากละครโทรทัศน์เรื่อง Autumn in My Heart และ Winter Love Song นอกจากนี้ยังมีภาพยนตร์เรื่อง My Sassy Girl ที่เข้าฉายในปี พ.ศ. 2544 และเป็นที่ยอมรับมาก ทำให้คนไทยรู้จักและเข้าใจวัฒนธรรมเกาหลีมากขึ้น ซึ่งการพิมพ์หนังสือวรรณกรรมแปลเกาหลีในประเทศไทยได้เริ่มต้นขึ้นจากการพิมพ์วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์และละครต่างๆ เช่นกัน จากนั้นก็มีวรรณกรรมที่โด่งดังของเกาหลีทยอยเข้ามาในประเทศไทยทั้งการ์ตูนและนวนิยายประเภทต่างๆ แต่ที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือนวนิยายแนวพาฝันที่เขียนลงในอินเทอร์เน็ตซึ่งได้รับการแปลและตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แจ่มใส (พรชัย จันทโสภ :2548 ,ออนไลน์)

สำนักพิมพ์แจ่มใสเป็นสำนักพิมพ์ต้นตำรับนวนิยายแนว Korean Love Story ซึ่งนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องดังที่ทำให้ผู้อ่านหันมาสนใจนวนิยายรักในแบบเกาหลี คือ เรื่องหนุ่มฮ็อตสาวเฮี้ยวรักเปรี้ยวอมหวานและเรื่องสาวใสหนุ่มซ่าตามล่าหารัก นิยาย 2 เรื่องแรกที่น่าเข้าแปลเป็นภาษาไทยและตีพิมพ์มาราวเดือนเมษายน ปี 2547 ซึ่งเฉพาะนิยาย 2 เรื่องนี้ สำนักพิมพ์แจ่มใสตีพิมพ์ไปประมาณแสนกว่าฉบับและพิมพ์ซ้ำเป็นครั้งที่ 7 แล้ว เนื่องจากเนื้อหาเป็นเรื่องราวรักสดใส ไม่มีปมปัญหาที่ทำให้คิดมากจึงเป็นที่นิยมมากในหมู่วัยรุ่น (Positioning Magazine :2548 ,ออนไลน์)

นอกจากนวนิยายแปลแนวพาฝันของสำนักพิมพ์แจ่มใสแล้วนวนิยายแปลเกาหลีแนวอื่นๆ ก็ยังได้รับความนิยมไม่น้อยเช่นกัน อย่างนวนิยายแปลที่มาจากละครโทรทัศน์ เช่น เรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เรื่องวุ่นรักของบัณฑิต เรื่องจันทราโอบอาทิตย์ เป็นต้น นอกจากนี้ในประเทศไทยยังมีการเปิดสอนภาษาเกาหลีในหลักสูตรปริญญาตรีในหลายมหาวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยนเรศวรและมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นต้น ทำให้มีผู้รู้ภาษาเกาหลีเพิ่มจากแต่ก่อนมาก วรรณกรรมเกาหลีจึงไม่ได้มีเฉพาะแนวรักสดใสเหมือนในช่วงเริ่มต้นเท่านั้นแต่ยังมีการนำวรรณกรรมเกาหลีที่ได้รับรางวัลทางด้านวรรณกรรมและมียอดขายสูงในเกาหลีมาแปล

เพิ่มมากขึ้นด้วย เช่น เรื่องสั้นเรื่องทะเลและผีเสื้อ หนังสือแนวจิตวิทยาเรื่องเพราะเป็นวัยรุ่นจึงเจ็บปวด รวมทั้งนวนิยายแปลเรื่องราชินีอิฐแดงที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา เป็นต้น

นวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงแต่งโดย ซอนมยองควันใน ปี พ.ศ.2546 ซึ่งนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงได้รับความนิยมมากในประเทศเกาหลีและได้รับรางวัลทางด้านวรรณกรรมหลายรางวัล ได้แก่ รางวัลนวนิยายยอดเยี่ยมจากการประกวดของสำนักพิมพ์มุนฮักดงเนครั้งที 10 ประจำปี พ.ศ.2546 รางวัลหนังสือดีเด่นจาก Arts Council Korea ในปี พ.ศ.2548 และรางวัลหนังสือแห่งปีในปี พ.ศ.2548 ใน พ.ศ.2555 มีการแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์ในประเทศไทยโดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ ทั้งนี้ผู้แปลคือ อมรรรัตน์ ทิราพงษ์

3. วิเคราะห์เรื่องราชินีอิฐแดง

เนื้อเรื่องในนวนิยายเรื่องราชินีอิฐแดงจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตของสองแม่ลูก แบ่งเป็น 2 ช่วง คือ *ตอนชีวิตของคิมบก* ผู้เป็นแม่ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถในการทำธุรกิจจนทำให้เธอกลายเป็นผู้อิทธิพลของเมืองท่าเรือแต่ชีวิตของเธอกลับประสบปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ในการทางเพศและ *ตอนชีวิตของซุนฮึล* ลูกสาวที่มีความผิดปกติทางสมองของคิมบกที่ไม่เคยได้รับการดูแลเอาใจใส่จากแม่แต่มีความสามารถในการทำอิฐจนที่สุดเธอได้รับขนานนามว่าเป็นราชินีอิฐแดง

3.1 ตอนชีวิตของคิมบก

คิมบกอาศัยอยู่ในหมู่บ้านกลางป่าและกำลังอยู่ในวัยแตกเนื้อสาวทำให้มีกลิ่นบางอย่างออกมาจากร่างกายของเธอซึ่งกลิ่นนี้ทำให้ผู้ชายสนใจในตัวเธอ รวมไปถึงพ่อของคิมบกเองก็เริ่มมีอาการใคร่ต่อลูกสาว แต่พยายามข่มใจทำให้พ่อของคิมบกเริ่มป่วยทางจิต วันหนึ่งพ่อของคิมบกกลับบ้านเร็วกว่าปกติ เห็น คิมบกเปลือยอกอยู่ในห้องกับเด็กชายข้างบ้านสองต่อสอง ด้วยอารมณ์หึงหวงพ่อของคิมบกจับเคียววิ่งไล่หวังจะฟันคอเด็กชายข้างบ้าน แต่วิ่งตามไม่ทัน จึงกลับมาเขียนตีคิมบกจนเธอสลบไป เมื่อคิมบกฟื้นขึ้นมาพ่อก็ใช้ให้เธอไปซื้อสุราให้ ระหว่างทางคิมบกเดินออกไปเจอกับพ่อค้าปลาที่นำปลามาขายที่หมู่บ้าน และขอติดรถพ่อค้าปลาไปที่ชายฝั่งทะเลทางใต้ด้วย โดยอ้างว่าแม่ตายไปนานแล้วส่วนพ่อเพิ่งเมาตกน้ำตาย พ่อของคิมบกρονจนตึกและรู้สึกที่คิมบกคงไม่กลับมาแล้ว จึงไปหาซื้อสุราดื่ม แล้วระหว่างทางกลับพ่อของคิมบกก็เดินลงในน้ำและปล่อยให้ตัวเองจมดิ่งลงไป ซึ่งเช้าวันต่อมาก็มีคนพบศพเขา

พ่อค้าปลาให้เงินคิมบกติดตัวนิดหน่อยหลังจากเดินทางมาถึงหมู่บ้านชายทะเลและบอกกับคิมบกว่าถ้าไม่มีที่ไปให้กลับมาหาเขา คิมบกเดินไปนั่งมองทะเลที่ชายหาดแล้วก็เห็นการปรากฏตัวของวาฬ เธอตื่นเต้นและรอคอยการปรากฏตัวของวาฬอีกครั้งแต่ก็ไม่เห็นมันอีก จากนั้นเธอก็เดินไปจนสุดหาดพบชายชาวประมงคนหนึ่งซึ่งพยายามจะลวนลามและข่มขืนเธอแต่ก็มีชายร่างกายสูงใหญ่ที่มีพลังมหาศาลมาช่วยคิมบกเอาไว้ซึ่งคิมบกตกใจจนลืมนามชื่อหรือกล่าวขอบคุณ

คืนนั้นคิมบกกลับมาหาพ่อค้าปลา และปล่อยให้พ่อค้าปลาจัดการกับร่างกายเธอตามที่เขาปรารถนา และหลังจากนั้นคิมบกก็ติดตามพ่อค้าปลาไปขายปลาทั่วทุกหนทุกแห่ง ในเวลาต่อมาคิมบกเห็นว่าการเร่ขายปลาไปเรื่อยๆ นั้น ไม่ค่อยมีรายได้เท่าที่ควรจึงเสนอความคิดในการขายปลาแห้งให้กับพ่อค้าปลา โดยเธออาสาเป็นคนทำปลาแห้ง แล้วให้พ่อค้าปลารอขาย แม้ว่าการทำงานปลาแห้งจะเป็นธุรกิจที่ใช้ทุนมากแต่พ่อค้าปลาก็ตกลง ลงทุนให้คิมบกไปหาเช่าที่ทำโรงตากปลาขนาดเล็ก ต่อมาก็กิจการขายของแห้งของคิมบกและพ่อค้าปลาได้กำไรดีมาก จากเพียงเปิดเป็นร้านขายของแห้งปลิกเท่านั้น กลายเป็นมีการขายส่งด้วย จนคิมบกต้องขยายโรงตากปลา เพิ่มจำนวนแรงงาน และผลิตของแห้งหลากหลายมากขึ้น เธอเรียนรู้การตลาดมีการกักตุนสินค้า ทำให้ได้กำไรมากขึ้นไปอีก แม้จะมีโรงตากแห้งเจ้าอื่นพยายามแข่งกันแต่สู้คิมบกไม่ได้เนื่องจากเธอมีเคล็ดลับตั้งแต่เลือกซื้อปลาจนถึงกรรมวิธีการผลิต

วันหนึ่งขณะที่คิมบกกำลังต่อรองราคาปลากับไต้กงเรือลำหนึ่งก็สังเกตเห็นชายที่เคยช่วยเธอไว้จากการถูกข่มขืน จึงถามเรื่องราวของเขากับไต้กงเรือ ไต้กงเรือเล่าว่าเขาซื้อกอกจอง เดินทางออกหางานทำกับพ่อ แต่พ่อของกอกจองเกิดอุบัติเหตุตายไปแล้ว กอกจองจึงตั้งรกรากเป็นแรงงานแบกหามอยู่ที่นั่นเรื่อยมา จากนั้นคิมบกหลบสะกดรอยตามกอกจองไปจนเขาเข้านอน คิมบกจึงออกมานั่งมองกอกจองแล้วเกิดความรู้สึกเสน่หากับเขา กอกจองสะดุ้งตื่นมาเห็นคิมบกนั่งจ้องเขาก็แล้วจำได้ว่าเธอเป็นใคร คิมบกตกใจวิ่งหนีออกไปจากบ้านกอกจองแต่वारองเท้าข้างหนึ่งหลุดกระเด็นออกไปตอนเธอวิ่งสะดุดธรณีประตู ในคืนนั้นคิมบกไปนั่งอยู่ที่ชายหาดและเหม่อมองไปที่ทะเล แล้วก็เห็นวาฬกระโดดขึ้นมา เธอว่ายน้ำไปหาวาฬ เห็นวาฬเคลื่อนไหวตัวและพ่นน้ำอยู่ข้างหน้าแต่เธอก็ว่ายน้ำไปไม่ถึง จนวาฬมุดหายไปใต้น้ำ

หลายวันต่อมา กอกจองมาที่โรงตากปลาของคิมบกพร้อมรองเท้าข้างหนึ่งและท่อผ้าทอหนึ่งเพื่อมาขอให้คิมบกไปอยู่ด้วยกัน แต่พ่อค้าปลาไม่ยอมและไล่กอกจองออกไป กอกจองจะจับพ่อค้าปลาทุ้มแต่คิมบกร้องห้ามไว้ หลังจากนั้นคิมบกก็กล่าวขอโทษต่อพ่อค้าปลาและกำชับกับพ่อค้าปลาว่าเดือนสิบห้ามตากปลาเด็ดขาด จากนั้นเธอก็ออกมาอยู่กับกอกจอง

คิมบกมีความสุขมากที่ได้อยู่กับกอกจองแต่เงินเก็บของคิมบกจากการขายของแห้งหมดไปกับการซื้อเครื่องเรือนเครื่องครัวต่างๆ จึงไปขอเงินซื้อข้าวจากกอกจองแต่เขาไม่มีให้ กอกจองได้เงินค่าจ้างมากกว่าคนอื่นเท่าครึ่งแต่คิมบกเห็นว่ากอกจองทำงานได้มากกว่าคนอื่นสามสี่เท่าจึงขอให้กอกจองไปขอเงินค่าแรงเพิ่ม ถ้าไม่ได้ก็จะไม่ทำงานต่อ เย็นวันถัดมากอกจองได้ค่าแรงเพิ่มและแบกข้าวสารกลับมาด้วยหนึ่งถัง ทางด้านพ่อค้าปลาทำใจไม่ได้ที่คิมบกจากไป ต้มเหล้าเมาทุกวันและเลือกใช้เงินซื้อผู้หญิง ขณะเดียวกันโรงตากปลาที่ไม่มีคนดูแลก็เริ่มส่งกลิ่นเน่าเหม็น ในเวลาต่อมาพ่อค้าปลาหลงรักและคิดจะพานางโลมคนหนึ่งเข้ามาอยู่ด้วยที่บ้าน แต่สุดท้ายนางโลมคนนั้นก็หนีไปพร้อมกับเงินที่หลอกไปจากพ่อค้าปลา หลังจากที่ถูกรังแกไปพ่อค้าปลายังพอมีเงินเหลือจึงเกิดมานะกลับมาทำโรงตากปลาอีกครั้งหนึ่ง

วันหนึ่งตอนที่คิมบกออกไปจ่ายตลาดก็พบกับรอยบากชายสวมชุดสูทสีขาวยืนอยู่ข้างโรงหนัง รอยบากสนใจคิมบกและกล่าวชวนเธอให้เข้าไปดูภาพยนตร์ด้วยกัน คิมบกตอบตกลงและได้ดูภาพยนตร์เป็นครั้งแรกในชีวิต หลังจากดูภาพยนตร์เสร็จรอยบากก็บอกกับคิมบกว่าถ้าอยากดูภาพยนตร์เมื่อไร ให้มาหาเขาได้ตลอดเวลา

ตอนอายุสิบหกปีรอยบากเป็นเด็กรับใช้อยู่ในแก๊งยาสูบในท่าเรือแห่งหนึ่งที่ญี่ปุ่น ผ่านไปสองปีรอยบากได้พบกับนาโอโกะ เกอิชาที่ทำให้เขาตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น ซึ่งหลายปีต่อมารอยบากยอมแลกนิ้วทั้งหมดห้านิ้วและฝ่าฟันสิ่งต่างๆมากมายเพื่อให้ได้หัวใจนาโอโกะมาครอบครองแต่เมื่อถึงเวลาที่นาโอโกะยอมมอบกายและใจให้ เขาก็ได้รู้ว่าเธอกลายเป็นหญิงชราไปแล้ว รอยบากรับไม่ได้กับโชคชะตาของตัวเอง ล้นปากว่าจะไม่รักผู้หญิงคนไหนอีกต่อไปและแอบขึ้นเรือสินค้ากลับมาที่เกาหลีและกลายเป็นผู้มีอิทธิพลของเมืองท่าเรือแห่งนี้

คืนหนึ่งมีพายุไต้ฝุ่นลอราเกิดขึ้นที่เมืองท่าเรือ โรงตากแห้งของพ่อค้าปลาถูกพายุพัดพังทลายไปหมดสิ้น ส่วนกอกจงก็ได้รับอุบัติเหตุที่อันตรายขนาดใหญ่หล่นมาทับทำให้เขาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ต่อไปอีก คิมบกพยายามหาทางรักษาอกจงทุกวิถีทางและคอยปรนนิบัติกอกจงตลอด ทั้งยังต้องออกไปทำงานขังนอกหาเงินมาใช้สำหรับค่าใช้จ่าย แต่หลังจากประสบอุบัติเหตุกอกจงเปลี่ยนเป็นคนโหมโหรัย และระแวงอยู่ตลอดว่าคิมบกจะทิ้งเขาไป บางครั้งเขาก็ทำร้ายคิมบกด้วย

วันหนึ่งหลังจากคิมบกรับจ้างทำงานที่ตลาดแล้ว ระหว่างทางกลับบ้านได้แวะไปที่โรงภาพยนตร์ถาวรรอยบากและดูภาพยนตร์อีกครั้ง หลังจากวันนั้นทุกๆวันเธอก็เข้าไปดูภาพยนตร์เป็นประจำ ซึ่งรอยบากก็ให้เกียรติ ดูแลคิมบกและยังสำรองที่นั่งที่ดีที่สุดในการชมภาพยนตร์ไว้ให้เธอเสมอ แต่ขณะเดียวกันร่างกายของกอกจงอ่อนแอและผอมซูบลงมาก จนคืนหนึ่งหลังจากกลับจากทำงานคิมบกเห็นกระสอบข้าวสารวางอยู่หน้าบ้าน แล้วยังมีเนื้อและยาราคาแพงอีกด้วย ทำให้คิมบกตัดสินใจไปหารอยบากที่บ้านและยอมมีอะไรกับเขาเพื่อตอบแทนข้าวสารและยาของรอยบาก หลังจากนั้นคิมบกก็ไม่ได้ทำงานอีก เพียงแต่ไปดูภาพยนตร์ และมีอะไรกับรอยบากเป็นบางครั้งก็จะได้รับเงินจากเขา ซึ่งเวลาที่เจอกันรอยบากจะขอให้คิมบกสวมกิโมโนสีแดงที่นาโอโกะเคยใส่และเปลี่ยนชื่อเรียกเธอจากคิมบกเป็นนาโอโกะด้วย ช่วงเวลาที่คิมบกอยู่กับรอยบากทำให้เธอได้พบและลองทำอะไรใหม่ๆ มากมายรวมทั้งการเข้าร้านน้ำชา และซิมกาแพซึ่งเป็นสิ่งที่เธอโปรดปรานเป็นอย่างมาก

ยิ่งนานวันรอยบากก็ยิ่งรักและอยากได้หัวใจของคิมบกด้วย ไม่ใช่เพียงร่างกาย แต่เขาไม่สามารถกำจัดกอกจงออกไปได้เพราะคิมบกเคยพูดกับเขาไว้ว่าหากกอกจงบาดเจ็บแม้นิดเดียวเธอจะฆ่าตัวตาย ต่อมารอยบากได้ยื่นข้อเสนอให้คิมบกและกอกจงมาอยู่ในบ้านของตนเอง ซึ่งคิมบกตอบตกลงและย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน กอกจงกินอยู่สุขสบายจนน้ำหนักเพิ่มขึ้นมากถึงขนาดลุกขึ้นยืนเองไม่ไหวและระดับสติปัญญาก็ลดลงเหมือนเด็ก แต่คืนหนึ่งระหว่างที่คิมบกและรอยบากหลับอยู่ด้วยกันในห้องของรอยบาก กอกจงได้บังเอิญมาเห็นเข้าและรู้สึกผิดต่อคิมบก กอกจงรู้สึกแค้นกับตัวเองที่เป็นตัวถ่วงของคิมบก จึงเดินไปที่ท่าเรือและกระโดดลงน้ำจมนหายไป รอยบากรู้ว่ากอกจงเห็นตนและคิมบก เลยตื่นและสะกดรอยตามกอกจงไปที่ท่าเรือหวังจะห้ามไม่ให้กอกจงกระโดดลงไปแต่ก็ไม่ทัน หลังจากนั้นคิมบกสะดุ้งตื่นขึ้นแต่ไม่พบกอกจงและรอยบากอยู่ในบ้าน จึงเดินออกมาที่ท่าเรือ เห็นรอยบากยืนอยู่ก็เข้าใจว่ารอยบากฆ่ากอกจง คิมบกหยิบสมอมาแทงเข้าที่

สีข้างของรอยบากซึ่งก่อนตายรอยบากบอกคิมบกว่า เขาไม่ได้ฆ่ากอกจอง หลังจากเหตุการณ์ในคืนนั้นคิมบก็ไม่ได้กลับไปอยู่ที่บ้านของรอยบากแต่เร่ร่อนทำงานไปตามที่ต่างๆ และมีรอยบากกับกอกจองมาหาเธอในฝันเสมอๆ

สองปีหลังจากคิมบออกมาจากเมืองท่าเรือได้เกิดสงครามภายในประเทศ แบ่งออกเป็นฝ่ายเหนือฝ่ายใต้คิมบเดินทางขึ้นเหนือ และเธอไม่เหมือนคนเดิมอีกต่อไป กลายเป็นขอทานยอมเปลือยท่อนล่างให้ผู้ชายทุกคนที่ต้องการ หลังจากอพยพรวมกลุ่มอยู่กับขอทานคนอื่นๆ คิมบก็มีอาการคลุ้มคลั่ง และรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ทำให้เธอถูกขับไล่ออกจากกลุ่มขอทาน

คิมบอยากเอาลูกออกจิ้งจอกจองตัวเธอเองสารพัด แต่ลูกก็ยังอยู่จนถึงกำหนดคลอด คิมบก็ได้คลอดลูกออกมาในคอกข้างชื่อจัมโบ้ ภายในร้านสุราของฝาแฝดและตั้งชื่อลูกว่าซุนฮี หลังจากคลอดแล้วฝาแฝดก็มาพบและเต็มใจช่วยเหลือคิมบรวมทั้งอุปการะเลี้ยงดูซุนฮี ต่อมากิมบก็ช่วยฝาแฝดทำงานที่ร้านสุรา วันหนึ่งขณะให้นมซุนฮีกิน คิมบก็สังเกตเห็นซุนฮีเหมือนกอกจองมาก และเชื่อว่าซุนฮีเป็นลูกของกอกจองทั้งที่กอกจองตายไปแล้ว 4 ปี จากนั้นเธอก็ไม่ได้ให้นมซุนฮีกินจากเต้าอีกเลย

หนึ่งปีผ่านไปหลังจากคิมบอาศัยอยู่กับฝาแฝด คิมบก็พบกับหยักจิงซู เด็กชายข้างบ้านที่เคยถอดเสื้อผ้าเล่นกัน จึงถามถึงพ่อของตน เธอจึงได้รู้ว่าพ่อของเธอตายแล้ว คิมบรู้สึกเสียใจต่อการตายของพ่อและคิดว่าถึงเวลาที่เธอต้องเดินทางต่อไป พอดีกับได้ยินข่าวว่าที่เมืองพยองแดมีการแข่งกิจการร้านข้าวต้ม คิมบและซุนฮีเดินทางมาที่เมืองพยองแดและเปิดร้านข้าวต้มเจียบๆอยู่ที่หัวมุมตึก เวลาร้านข้าวต้มไม่มีลูกค้าคิมบก็จะต้มกาแฟดื่มเสมอทำให้ลูกค้ามักจะได้กลิ่นกาแฟลอยมาจากร้านข้าวต้มอยู่เป็นประจำ ลูกค้าบางคนจึงเอ่ยปากขอชิมรสกาแฟจากคิมบ ทำให้ คิมบคิดและเปิดขายข้าวต้มควบคู่กับกาแฟ ต่อมากาแฟที่เป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับเมืองนี้ขายดีมาก คิมบจึงตัดสินใจเปิดร้านขายกาแฟอย่างเดียวชื่อร้านกาแฟพยองแดกิจการร้านกาแฟรุ่งเรืองมาก มีผู้คนแวะเวียนมาในร้านไม่ขาดสายและหนึ่งในชายที่แวะมาร้านกาแฟเป็นประจำคือกรรมกรชื่อมน

วันหนึ่งที่ฝนตกหนักมีกลุ่มชายชกรรจ์บุกเข้ามาในบ้านของคิมบ บังคับเอาทรัพย์สินและข่มขืนคิมบ ซุนฮีสะดุ้งตื่นขึ้นและมาที่ห้องคิมบ รู้สึกว่าแม่ตกอยู่ในอันตรายจึงช่วยแม่โดยการยกถังตีเหล็กตีที่ชายชกรรจ์ทำให้พวกชายชกรรจ์รู้สึกกลัวซุนฮีเลยพากันหนีออกไป คิมบกอดซุนฮีร้องไห้แต่ระหว่างนั้นก็มิ้นบัตรจำนวนมากหล่นลงมาจากเพดาน ทำให้เช้าวันต่อมาคิมบต้องปิดร้านกาแฟเพื่อนับเงินที่หล่นลงมาและพบว่ายังมีโฉนดที่ดินอีกสองสามแผ่นอยู่ด้วย ซึ่งเงินและโฉนดที่คิมบพบนั้นเป็นเงินของหญิงชรา

ความเป็นมาของหญิงชรานั้นเดิมนางคือหญิงหน้าตาอัปลักษณ์ที่แต่งงานแต่ถูกสามีไล่ออกจากบ้าน ต่อมาหญิงอัปลักษณ์ได้ทำงานในบ้านเศรษฐี โดยต้องทำหน้าที่ดูแลคนชายปัญญาอ่อนลูกของเจ้าของบ้าน คนชายปัญญาอ่อนอายุสิบห้าปีและมีอวัยวะเพศใหญ่ผิดปกติซึ่งไม่มีใครรู้ถึงความผิดปกตินี้นอกจากหญิงอัปลักษณ์ วันหนึ่งหญิงอัปลักษณ์ต้องอาบน้ำให้คนชายปัญญาอ่อน เกิดควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ ทำให้ได้เสียดกับคนชายผ่านไปสี่เดือน เด็กช่วยงานในครัวที่นอนร่วมห้องกับหญิงอัปลักษณ์ จับได้ว่าหญิงอัปลักษณ์แอบได้เสียดกับคนชาย แล้วแอบเอาไปนิทา จนเข้าถึงหน่วยหญิง แม่ของคนชายปัญญาอ่อน ทำให้คืนหนึ่งขณะที่หญิงอัปลักษณ์กำลังลอบได้เสียดกับคนชายปัญญาอ่อน นายหญิงสั่งบ่าวรับใช้ให้ไปจับหญิงอัปลักษณ์ออกมา

หญิงอัปลักษณ์ถูกลงโทษโดยการถูกไม้ฟาด อากาการปางตายและถูกโยนออกไปนอกบ้าน ไม่กี่วันหลังจากคืนนั้น หญิงอัปลักษณ์กลับมาที่ห้องคุณชายปัญญาอ่อนแล้วลงคุณชายปัญญาอ่อนออกไปที่แม่น้ำโดยบอกว่าจะไป อาบน้ำ แต่คุณชายขัดขืนบอกว่าไม่อยากอาบน้ำ แต่ทว่าในที่สุดหญิงอัปลักษณ์ก็พาคุณชายออกไปที่แม่น้ำจน ได้ สองวันจากนั้นมีคนพบศพคุณชายปัญญาอ่อนลอยตามน้ำมา ในเวลาต่อมาหญิงอัปลักษณ์ให้กำเนิดลูกสาว ที่โตมาหน้าตาเหมือนกับคุณชายปัญญาอ่อนแต่ไม่ได้ปัญญาอ่อนเหมือนพ่อทำให้หญิงอัปลักษณ์มักจะทูปตีลูกสาวอยู่เสมอ เหตุเพราะลูกสาวเธอน้ำตาเหมือนพ่อ ในปีทีลูกสาวอายุเจ็ดขวบ หญิงอัปลักษณ์จะอาบน้ำให้แต่ ลูกพูดขึ้นมาว่าหนูไม่อยากอาบน้ำทำให้หญิงอัปลักษณ์นึกถึงคุณชายปัญญาอ่อนขึ้นมาจึงโมโหและเอาปลาย เหล็กเขี่ยไฟแทงตาซ้ายของลูกสาวจนตาบอด ต่อมาในปีทีลูกสาวตาบอดอายุได้สิบสามปี มีชายกรรมกรลอบ เข้าห้องหญิงอัปลักษณ์เป็นประจำ ทำให้หญิงอัปลักษณ์มีความสุขมาก แต่ในคืนหนึ่งหญิงอัปลักษณ์เลิกงาน และกลับมาบ้านพบชายกรรมกรกำลังได้เสียกับลูกสาวของตน หญิงอัปลักษณ์ใช้มีดทำครัวแทงชายกรรมกรจน ตาย และวันถัดมาหญิงอัปลักษณ์ไปที่บ้านคนตีผึ้งเพื่อพาตัวลูกสาวตาบอดมาแลกกับน้ำผึ้งสองขวด

เวลาผ่านไปกว่ายี่สิบปีหญิงอัปลักษณ์กลายเป็นหญิงชราที่ตระเวนรับจ้างทำงานทุกอย่าง มุ่งหาเงิน ทำให้มีข่าวลือออกไปว่านางมีเงินมหาศาลซุกซ่อนอยู่ ทำให้นักเลงในหมู่บ้านเข้ามารุมทำร้ายหญิงชราหวังให้นาง บอกที่ซ่อนเงินของนางแต่หญิงชรายืนยันว่าไม่มีเงินแม้ว่าจะถูกซ้อมหนัก พวกนักเลงหรือคั่นทั่วทั้งบ้านก็ไม่พบ เงินจึงคิดว่าไม่มีเงินจริงๆ แล้วกลับออกไป หลังจากนั้นหญิงชราตัดสินใจเปิดร้านข้าวต้มบริเวณสถานีรถไฟ เมืองพยองแด แต่หลายปีต่อมาหญิงชราสิ้นลมหน้าร้านข้าวต้ม ทำให้นางลุกขึ้นไม่ได้อีกเลย หลังจากนั้นหญิง ตาบอดลูกสาวของหญิงชราที่มาที่ร้านข้าวต้มพร้อมกับผึ้งฝูงใหญ่ หญิงตาบอดบอกว่ามาเพื่อทวงหนี้และถามหา เงินจากหญิงชรา หญิงตาบอดคั่นทุกซอกทุกมุมของบ้านเพื่อหาเงินจนเหลือที่สุดท้ายคือฟูกที่หญิงชราซ่อนอยู่ หญิงชรายื้อแย่งฟูกกับหญิงตาบอด จนหญิงชราฮึดครั้งสุดท้ายกัดไปที่แขนของลูกสาวทำให้หญิงตาบอดผลัดแม่ ออกไปสุดแรงจากนั้นหญิงชราที่ตายเพราะสมองได้รับความกระทบกระเทือน แต่หญิงตาบอดไม่สนใจและนำ มีดมากรีดที่ฟูก พบเงินจำนวนหนึ่งแต่ไม่มากเท่าที่คิดไว้ จึงลงมือคั่นบ้านต่ออีกและพบว่าไม่มีเงินนอกจากนั้น หญิงตาบอดจึงฝากหญิงม่ายข้างบ้านให้จัดการงานศพแม่ และประกาศแข่งกิจการร้านข้าวต้ม จากนั้นก็เดินทาง ลงใต้พร้อมผึ้งฝูง

หลังจากได้เงินก้อนใหญ่คิมบกก็กลับมาเปิดร้านกาแฟตามปกติ จ้างคนไปตามฝาแฝดให้มาที่พยองแด และสืบหาว่าที่ดินตามโฉนดที่เธอมีนั้นอยู่ที่ไหนและราคาเท่าไร โฉนดที่ดินนั้นอยู่ที่นั่นบัลอัน เธอจ้างชายที่ชื่อ มุนให้นำทางเธอไปที่ที่พื้นนั้น และหลังจากเดินทางมานานก็มาถึงที่นั่นบัลอันแต่ว่าที่ดินพื้นนี้ดูจะทำประโยชน์ อะไรไม่ได้เลยแต่ดินพอใช้เอามาเผาอิฐเผากระเบื้องได้ และระหว่างเดินทางกลับคิมบกและมุนมีอะไรกันที่ข้าง ทางรถไฟ หลังจากนั้นคิมบกก็มอบหมายให้มุนสร้างโรงงานอิฐ

ฝาแฝดและจัมโบ้ข้างของเธอเดินทางมาพยองแดตามที่คิมบกชวนโดยรถไฟ ชาวการมาของจัมโบ้ทำให้ชาวบ้านมารอดูกันที่สถานีรถไฟ ซึ่งคิมบกใช้โอกาสนี้มีฝูงชนมารวมตัวกันโฆษณาร้านกาแฟโดยการใช้ผ้าคลุมหลังจัมโบ้ปักตัวอักษรขนาดใหญ่ว่ากาแฟพยองแด หลังจากวันนั้นจัมโบ้ก็มีงานประจำคือคลุมตัวด้วยผ้า

โฆษณาเดินรอบหมู่บ้านเช้าบ่าย โดยจะมีซุนฮีชี้หลังไปด้วยประจำ คิมบกมอบหมายให้ฝาแฝดบริหารร้านกาแฟที่สร้างเป็นตึกใหม่ แขนงป้ายหุหุหุ

พ่อค้าปลาเดินทางมาหาคิมบกที่ร้านกาแฟ หลังจากพบกับคิมบกก็ชวนให้พ่อค้าปลามาอยู่ด้วยกันตอบแทนที่เขาเคยช่วยเหลือเธอตอนอยู่ที่เมืองท่าเรือ คิมบกสร้างธุรกิจอีกอย่างหนึ่งขึ้นมา นั่นคือพอยองแดคนส่งเป็นทางเลือกในการสัญจรระหว่างหมู่บ้านในหุบเขา โดยให้พ่อค้าปลาเป็นคนดูแลและแบ่งกำไรกันครึ่งต่อครึ่ง ธุรกิจของคิมบกดูจะรุ่งเรืองไปทุกอย่าง ยกเว้นแต่โรงอิฐที่นับบัลอันที่ผลาญเงินไปมากในการปรับพื้นที่ ทำให้เงินทั้งหมดของคิมบกหมดไป ฝาแฝดจึงให้เงินแก่คิมบก แต่เธอไม่ยอมรับทั้งคู่จึงต้องเขียนสัญญาคุ้มคิมบกจึงยอมนำเงินมาใช้สร้างเตาเผาอิฐต่อ หลังจากสร้างเตาเผาเสร็จมุนก็ทดลองเผาอิฐด้วยวิธีต่างๆ เพื่อให้ได้อิฐที่คุณภาพดีที่สุด และคิมบกย้ายไปอยู่ที่นับบัลอันเพื่อช่วยมุนที่โรงงานอิฐ แต่ซุนฮีไม่ยอมไปจากจัมโบ้ ฝาแฝดจึงรับปากจะดูแลให้

อย่างไรก็ตามอิฐที่ผลิตออกมาขายไม่ได้ คิมบกจึงคิดวิธีโฆษณาโดยการนำอิฐขึ้นรถไฟแล้วโยนลงข้างทาง หากใครต้องการอิฐก็จะเดินทางมาหาซื้อเอง แต่หนึ่งเดือนหลังจากคิมบกโฆษณาอิฐก็ยังไม่มีการมาซื้อ คนงานเริ่มประท้วงทวงค่าแรง จนในที่สุดก็มียุทธกรรมเดินทางมาซื้ออิฐทั้งหมดที่มี และสั่งให้ผลิตเพิ่มอีกมาก ทำให้อิฐพอยองแดเป็นที่ต้องการในวงการก่อสร้างมากจนคิมบกสามารถจ่ายค่าแรงที่ค้างไว้ได้หมดและยังใช้หนี้ฝาแฝดได้อีกด้วย

วันหนึ่งพ่อค้าปลาบรรทุกคนเต็มรถแล่นตามทางมาเรื่อยๆ แต่ทันใดนั้นร่างหญิงชราที่ปรากฏออกมาตัดหน้ารถพ่อค้าปลา เขาเหยียบเบรกแต่ผิวถนนลื่นทำให้รถไถลไปพุ่งชนจัมโบ้ที่มีซุนฮีชี้หลังอยู่ทำให้จัมโบ้ตาย ซุนฮีถูกคิมบกและมุนพาตัวส่งโรงพยาบาล หลังจากตรวจร่างกายแล้วทำให้ได้รู้ว่าซุนฮีเป็นเด็กที่มีกระดูกอ่อนเดี่ยวซึ่งจะแข็งแรงกว่าเด็กทั่วไปและซุนฮีย้ายมาอยู่ที่โรงงานอิฐและเรียนรู้วิธีทำอิฐจากมุน ฝาแฝดเสียใจมากต่อการตายของจัมโบ้ช่างที่ทั้งคู่เลี้ยงมาตั้งแต่เด็ก คิมบกจึงตัดสินใจนำร่างของจัมโบ้มาศพไว้ที่หน้าร้านกาแฟ

ต่อมามีข่าวลือว่าคิมบกคบหาผู้ชายหลายสิบคนในเมืองรวมทั้งลูกจ้างในโรงงานและบาทหลวง ซึ่งมุนก็ได้เห็นกับตาว่าคิมบกมีอะไรกับลูกจ้างผู้ชายในโรงงาน เขาโกรธมากแต่ก็ไม่ได้ทำร้ายหรือต่อว่าคิมบกแต่หันมาตั้งหน้าตั้งตาทำอิฐเพียงอย่างเดียว ส่วนคิมบกก็มีแผนการสร้างโรงภาพยนตร์ในเมืองพอยองแดจึงวุ่นกับการหาข้อมูลและหุ้นส่วนในการสร้างโรงภาพยนตร์นี้

หญิงตาบอดแขนขาเดินทางมาหาคิมบกพร้อมกับฝังจำนวนมากเพื่อทวงสิทธิ์ความเป็นเจ้าของที่ดินโรงงานอิฐ เรียกร้องให้คิมบกมอบเงินให้ครึ่งหนึ่งแต่คิมบกไม่ยอม หญิงตาบอดจึงสั่งฝังให้บินวนอยู่รอบโรงงานทำให้คนงานทำงานไม่ได้ แต่คิมบกก็คิดหาวิธีกำจัดฝังทั้งหมดได้สำเร็จและปลูกบ้านให้หญิงตาบอดอยู่ข้างโรงงาน ซึ่งเวลาต่อมาหญิงตาบอดได้รวบรวมฝังฝังใหม่อีกครั้งและหนีเข้าไปอยู่ในหุบเขาอีกหลังจากหญิงตาบอดมาปรากฏตัวคิมบกก็แน่ใจว่าเงินที่หล่นมาจากเพดานนั้นเป็นเงินของหญิงชรา คิมบกจึงจ้างช่างทรมมาทำพิธีเกลี้ยกล่อมวิญญาณ ในพิธีวิญญาณหญิงชราปรากฏกายและสาปแข่งว่า เมื่อปลาใหญ่ตกสู่ภูเขา เปลวเพลิง

โชติช่วงพวยพุ่งถึงฟ้า บุรุษจากทิศใต้เมามายสุรา ทายาทของพวกเจ้าจะล้มตายเฉกเช่นซากต้นไม้แห้ง หลังจากนั้นแผ่นดินจะแต่งงานกับนายช่างหนุ่มและย้ายออกไปจากพยองแด ในวันงานแต่งงานของแผ่นดิน ชุนฮีได้กลับมาพยองแดและได้พูดคุยกับจัมโบ้ที่อยู่ในร่างสตัฟฟ์อีกครั้ง จัมโบ้บอกว่าเพราะคิมบกนำร่างของตนมาสตัฟฟ์ไว้จึงไปไหนไม่ได้และขอร้องให้ชุนฮีปลดปล่อยตนเอง ชุนฮีเผาร่างสตัฟฟ์ของจัมโบ้ทำให้เกิดไฟไหม้ที่ร้านกาแฟแต่คิมบกเข้าใจว่าวิญญาณของหญิงชราเข้าสิงชุนฮีและคำสาปสิ้นสุดลงแล้วจึงไม่ได้ลงโทษชุนฮีที่ทำร้านกาแฟเสียหาย

คิมบกเข้าไปพูดคุยกับสถาปนิกเรื่องทำโรงภาพยนตร์ เธอต้องการสร้างโรงภาพยนตร์ให้รูปร่างเหมือนวาท ขณะที่เธอเริ่มสร้างโรงภาพยนตร์ความต้องการผู้ชายของคิมบกหายไปหมดสิ้นทั้งที่เมื่อก่อนคบผู้ชายในเวลาเดียวกันหลายสิบคน วันหนึ่งคิมบกได้พบกับชुरยอน โสเภณีสาวที่หนีออกมาจากช่องแถวสถานีรถไฟ ซึ่งคิมบกสงสารจึงช่วยเหลือและซื้อตั๋วเธอมาจากช่องนั้น จากนั้นก็ให้ชुरยอนมาอยู่ด้วยและคอยดูแลที่ทำงานบ้าน ซึ่งในเวลาต่อมาคิมบกได้ตกหลุมรักชुरยอนและอยู่ด้วยกันแบบสามีภรรยา คิมบกเปลี่ยนตัวเองให้เป็นผู้ชายทั้งลักษณะท่าทาง การแต่งตัว ส่วนมนุสามเภา่ก็ตาบอดสนิทเพราะโรคต่อกระจกแต่ยังเผาอิฐและดูแลโรงงานได้เพราะความเคยชินทั้งยังมีชุนฮีคอยช่วยด้วย

วันเปิดโรงภาพยนตร์มีผู้คนมากมายมาเข้าร่วมและกลายเป็นอีกหนึ่งธุรกิจของคิมบกที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก มีผู้ชมมาต่อแถวเข้าชมภาพยนตร์ไม่ขาดสาย คิมบกมอบหมายให้หยักจิงซูมาดูแลโรงภาพยนตร์ แต่หยักจิงซูแอบเกี่ยวพาราสิชुरยอน วันหนึ่งคิมบกบังเอิญเห็นเข้าและไม่พอใจอย่างมาก หลังจากที่ดินแปลงแต่งงานย้ายไปอยู่กับนายช่างก็เกิดอุบัติเหตุทำให้เธอถึงแก่ชีวิต ทำให้แผ่นดินที่ใจไม่ได้และผูกคอตายตามในที่สุด

หลังจากเปิดโรงภาพยนตร์คิมบกก็กลายเป็นผู้มีอิทธิพลมากในเมืองพยองแด และไม่สนใจธุรกิจอื่นๆ ที่เคยสร้างไว้เลย จนมนุและชุนฮีต้องเดินทางมาขอเพื่อบอกว่าโรงงานอิฐมีปัญหาเพราะคนหันไปใช้ซีเมนต์แทนอิฐกันหมดทำให้โรงงานไม่มีรายได้แต่คิมบกก็ไม่สนใจ ในเวลาต่อมาคนงานโรงงานอิฐมาประท้วงคิมบกที่โรงงานภาพยนตร์เพราะไม่ได้รับค่าจ้าง คิมบกจึงเรียกตำรวจมาจับคนงานทั้งหมดไปรวมทั้งหยักจิงซูที่ออกไปเกลี้ยกล่อมแรงงานด้วย เพราะคิมบกกังวลเรื่องชुरยอนอยู่ ทุกคนที่โดนจับไปถูกทรมานเพราะถูกคิดว่าเป็นพวกคอมมิวนิสต์ตามที่คิมบกแจ้งความ หลังจากถูกปล่อยตัวหยักจิงซูกลับมาดูแลโรงภาพยนตร์เหมือนเดิมแต่ผูกใจเจ็บคิมบก เขาเริ่มยกยอกเงินคิมบกและในที่สุดก็นำเงินหนีไปพร้อมกับชुरยอน คิมบกเสียใจมากกับเรื่องชुरยอนและกลายเป็นคนมีหนี้สินจากการโกงของหยักจิงซู ทำให้เธอดื่มสุราและเมาอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งมีคนพบศพมนุตายอยู่ที่ข้างแม่น้ำอย่างโดดเดี่ยว ซึ่งการตายของมนุนั้นทำให้ชุนฮีต้องเดินทางมาหาคิมบกที่โรงภาพยนตร์หลังจากที่ที่โรงงานไม่มีใครอยู่แล้ว หลังจากเข้ามาในโรงภาพยนตร์ชุนฮีก็เห็นหญิงชราเดินถือคอประตู่โรงภาพยนตร์ทุกบาน ตอนที่ภาพยนตร์เรื่องใหม่กำลังจะฉาย ส่วนคิมบกเมามาก นั่งอยู่ในโรงภาพยนตร์ เธอจะสูบบุหรี่แต่ทำไฟแช็คตกไปที่พื้นที่พนักงานทำน้ำมันหกไว้เมื่อตอนเช้าของวันนั้น ทำให้เกิดไฟไหม้โรงภาพยนตร์อย่างรวดเร็วและรุนแรงมากมีคนเสียชีวิตกว่าพันคนรวมทั้งคิมบกด้วย

จากเรื่องราวข้างต้นเห็นได้ว่าชีวิตของคิมบกแม้ว่าจะเป็นผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จจากการทำธุรกิจต่างๆ แต่ก็มักมีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของคิมบกนั้น เกิดขึ้นจาก 2 สาเหตุ คือ กลิ่นกายและความต้องการทางเพศของคิมบก

3.1.1 กลิ่นกายของคิมบก

ในช่วงที่คิมบกเริ่มแตกเนื้อสาว ร่างกายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงหลายๆอย่าง รวมทั้งกลิ่นกายหอมประหลาดที่เริ่มส่งกลิ่นขึ้นนับแต่นั้นมา และเริ่มทำให้ชีวิตของเธอวุ่นวายเพราะกลิ่นกายของเธอเป็นนั่นสาเหตุที่ดึงดูดผู้ชายให้เข้ามาในชีวิต แม้คิมบกจะไม่ใช่นางงามที่มีหน้าตาสวยงามแต่ก็มีผู้ชายหลายคนสนใจและปรารถนาอยากได้เธอมาครอบครองเพราะกลิ่นกายของเธอนั้นทำให้ผู้ชายคนไหนก็ตามที่ได้กลิ่นต้องหันมาสนใจเธอและเกิดอารมณ์ทางเพศ ทำให้คิมบกพยายามหาทางกำจัดกลิ่นกายนี้ออกไปแต่ก็ไม่สำเร็จ

นอกจากสะโพกใหญ่เกินผู้หญิงธรรมดา เธอไม่ใช่คนสวยสะกดตา แต่ผู้ชายที่เดินขวิกไขว่ตามท้องถนนไม่ว่าใครต้องเหลียวมองเธอแวบหนึ่ง สาเหตุเป็นเพราะกลิ่นบางอย่างจากร่างกายเธอที่ทำให้ผู้ชายตื่นเต้น ทำให้วิ่งเวียน เดินโซเซราวเมาสุรา ครั้นเนื้อครั้นตัว เกิดความหิวหาญขาดสติ กลิ่นที่ทำให้เลือดไหลไปรวมอยู่ที่ท่อนล่างของร่างกาย ซึ่งคิมบกคิดว่าเพราะกลิ่นนี้ทำให้ชีวิตเธอยุ่งเหยิง เพื่อกำจัดกลิ่นที่เริ่มมีตั้งแต่ชนเพชรขึ้น ยามว่างเธอจะล้างซัดทุกซอกทุกมุมของร่างกาย ไม่ว่าจะด้วยน้ำร้อนหรือน้ำเย็น แต่กลิ่นซึ่งไม่ได้ติดตัวมาตั้งแต่เกิดก็ไม่หายไป

(ราชินีอิฐแดง 2555: 37)

กลิ่นกายของคิมบกทำให้มีผู้ชายสนใจและเกิดความใคร่ต่อคิมบกจนทำให้ชีวิตของเธอเกิดปัญหาขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากผู้ชาย 3 คน ที่สนใจคิมบกเพราะกลิ่นกายของเธอ ได้แก่ พ่อของคิมบก ชายที่ทำเรือประมง และรอยบาก

3.1.1.1 พ่อของคิมบก

กลิ่นกายของคิมบกทำให้แม่แต่ผู้เป็นพ่อเกิดความใคร่ต่อตัวคิมบกตอนเธอเริ่มแตกเนื้อสาว และมีอาการหึงหวงลูกสาวจากเด็กผู้ชายคนอื่นๆ จนลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกาย คิมบกทำให้เธอต้องหนีออกมาจากบ้าน

กระทั่งคิมบกเริ่มแตกเนื้อสาว ตัณหาราคะของพ่อฝ่ายเริ่มหันเหต่อลูกสาวของตัวเองโดยไม่รู้ตัว เขาตีสุราเพื่อให้ลืมความรู้สึกนั้น ทว่าพอมาดินหาปิ่นป่วนยิ่งพลุ่งพล่านหนัก ยามมีอาการนี้เขาจะวิ่งออกไปอ่างเก็บน้ำ จิกตบศีรษะตนเองสาปแช่งแม่ของคิมบกที่จากไปและค้นหาไสยมม กลัวว่าตนเองจะหน้ามืดข่มขืนลูกสาว

(ราชินีอิฐแดง 2555: 40)

พ่อของคิมบกค้นหาเคียวคมกริบบนหิ้ง หยิบขึ้นมา แล้วกระซอกเปิด ประตู เด็กทั้งสองเบิกตากว้างมองด้วยความตกใจสุดขีด แวตตาของพ่อสะท้อนเปลวไฟหึ่งหวงลุกโชน เด็กชายร่างกายปราดเปรียวกระโดดแผ่นอกทางประตูหลัง พ่อของคิมบกก้าเคียวในมือแน่น วิ่งตามเด็กชายออกไปทางหลังเขา หวังจะพินให้คอขาด แต่ร่างกายอืดโรยเพราะฤทธิ์สุรานั้นลำบากต่อการไล่จับเด็กชายที่ว่องไว ที่สุดจำยอมปล่อยให้เด็กชายหนีรอด และเดินกลับมาที่บ้าน หยิบไม้กวาดขึ้นมาแทนไม้เรียว เขียนตีลูกสาวนับครั้งไม่ถ้วน กระทั่งไม้เหลือไม้เหลือไม้กวาดแม่แต่อันเดียว

(ราชินีอิฐแดง 2555: 41)

3.1.1.2 ชายที่ท่าเรือประมง

คิมบกเกือบถูกชายที่ท่าเรือประมงข่มขืนเพราะกลิ่นกายของคิมบกทำให้เขามีความต้องการทางเพศ แต่ได้กอกจงมาช่วยไว้เธอจึงรอดมาได้

เมื่อชายหนุ่มสุดคมกลิ่นสาบสาวจากร่างกายคิมบก พลันร่างกายส่วนล่างแข็งผองาด หลังชีวิตท่ามกลางคลื่นลมทะเลมานาน นี่เป็นกลิ่นที่สุดแสนฉุนฉียว

(ราชินีอิฐแดง 2555: 45)

เขาย่องไปด้านหลังเธอ เลิกกระโปรงและบีบแก้มกัน ฉับพลันคิมบกเอ่ยปากตำหนิซึ่งหน้าและปิดมือออก แต่มือของชาวประมงฉุดกระซอกเธอมากอด เขาผลักเธอนอนลงบนพื้น แก้วเสื้อคลุมออก เผยเห็นหน้าอกขนาดเท่าผลท้อ เขาชุกหน้าบนหน้าอกของคิมบก คิมบกคืนรนผลักไสศีรษะของชาวประมง แต่เขายังเกลือกหน้าบนหน้าอกของเด็กสาว และล้วงมือชอกซอนเข้าไปใต้กระโปรงของคิมบก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 46)

3.1.1.3 รอยบาก

หลังจากกอกจงสามัคคีคนที่สองของเธอเกิดอุบัติเหตุ ชีวิตคิมบกก็ต้องเผชิญกับปัญหามากมาย จนในที่สุดคิมบกก็ได้พบกับรอยบากผู้มีอิทธิพลในเมืองท่าเรือ ผู้ชายที่ปรารถนา คิมบกเพราะกลิ่นกายของเธอและช่วยคิมบกจากปัญหาต่างๆ

เขาพบคิมบกครั้งแรกที่ตลาดปลา เป็นเพราะทำงานกร้าแดดลมทะเลตลอดทั้งวันหรืออย่างไร ใบหน้าจึงเกรียมดำ ร่างกายมีกลิ่นเหม็นคาวคลุ้ง แต่ชายหนุ่มรู้สึกได้ในทันที เธอมีสิ่งพิเศษกว่าหญิงอื่น กลิ่นที่ไม่ใช่กลิ่นตัวของเธอ ผิวหน้าคล้ำของคิมบกยามเดินผ่านหน้าโรงภาพยนตร์ดูมีชีวิตชีวา ทุกการเคลื่อนไหวอย่างก้าวอย่างชดช้อย แก้มก้นกลมกลึงย้วยย้วยซ่ายชวา พอเห็นคิมบกเดินผ่านหน้ามา ชายหนุ่มจึงก้าวไปขวางหน้าเธอ

(ราชินีอิฐแดง 2555: 66)

3.1.2 ความต้องการทางเพศของคิมบก

หลังจากที่คิมบกหนีออกมาจากบ้านก็ได้อยู่กับพ่อค้าปลาแบบสามีภรรยา ทำให้คิมบกเริ่มมีประสบการณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้น จนเธอเริ่มเป็นฝ่ายเข้าหาผู้ชายเอง ซึ่งต่อมาคิมบกมีสามีถึง 3 คน และระหว่างที่อยู่กับสามีแต่ละคน คิมบกก็มักจะคบชายคู่คนอื่นอีก จนเวลาผ่านไปมากที่สุด คิมบกไม่มีความรู้สึกทางเพศต่อเพศชายอีก แต่ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวเองเป็นผู้ชายแทนและอยู่กับเป็นสามีภรรยา กับซูรยอนโสภณีสาวที่เธอเคยช่วยชีวิตไว้ ซึ่งลักษณะความต้องการทางเพศของคิมบกแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ความต้องการทางเพศที่มีต่อผู้ชาย และความต้องการทางเพศที่มีต่อผู้หญิง

3.1.2.1 ความต้องการทางเพศที่มีต่อผู้ชาย

คิมบกมีสามีที่อยู่กันด้วยกันอย่างเปิดเผยถึง 3 คน คือพ่อค้าปลา กอกจงและมนู ซึ่งแต่ละช่วงเวลาที่อยู่กับสามีแต่ละคน เธอมักจะสนใจผู้ชายคนอื่นหรือมีคู่ และมีความต้องการทางเพศเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่าง ดังนี้

3.1.2.1.1 พ่อค้าปลา

คิมบกพบกับพ่อค้าปลาและได้ขอติดรถพ่อค้าปลาเดินทางออกมาจากบ้านเกิด หลังจากนั้นก็ได้อยู่กับพ่อค้าปลาอยู่หลายปีจนสร้างธุรกิจขายปลาแห่งเล็กขึ้นมา แต่ด้วยความที่พ่อค้าปลามีอายุมากแล้ว ไม่สามารถตอบสนองคิมบกในเรื่องเพศได้

พ่อค้าปลารู้ดีว่าเธอต้องการอะไร แต่ลำพังแรงของตนเองตอบสนองสิ่งนั้นให้เธอไม่ได้ เขาจึงรู้ว่าไม่สามารถตอบสนองอารมณ์ใคร่ของคิมบกได้จึงรู้สึกผิด

(ราชินีอิฐแดง 2555: 58)

ด้วยความต้องการทางเพศของคิมบกนั้นทำให้เธอมองหาชายอื่น ซึ่งต่อมาเธอได้ตัดสินใจแยกทางกับพ่อค้าปลาหลังจากได้พบกับกอกจงกุลีหนุ่มร่างกายแข็งแรงกำยำ

คิมบกคิดไม่ออกว่าควรทำอย่างไร เพียงใจลอยเดินตามหลังเขาอยู่ห่างๆ ผ่านความโกลาหลของตลาดออกมาถึงบ้านหลังเก่าทรุดโทรม คิมบกเดินสำรวจห้องนอนที่ห้องนี้ที่ จนมาพบกอกจงกลับเป็นตายในสภาพเปลือยร่างกายท่อนบนอยู่ที่มูมระเปียง คิมบกมองกอกจงยามหลับไหล เธอเอื้อมมือสัมผัสริ้วรอยบนเขา ที่แผ่น

ห้อง เธอเผลอหลับตาพริ้ม แรงแล้นสะท้อนผ่านปลายนิ้วมือทำให้ร่างลั่นสะท้อน
อวัยวะเบื้องล่างร้อนวูบวาบ

(ราชินีอิฐแดง 2555: 56)

3.1.2.1.2 กอกจอง

แม้จะพบกับปัญหาเรื่องการเงินที่ไม่พอใช้แต่คิมบกก็มีความสุขมากที่ได้มา
อยู่กินเป็นสามีภรรยาที่กอกจอง จนกระทั่งวันหนึ่งกอกจองเกิดอุบัติเหตุทำให้เขาพิการไม่
สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ทำให้คิมบกต้องแบกรับภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมด จนได้มาพบกับ
รอยบาก ผู้มีอิทธิพลของเมืองท่าเรือ ที่สนใจคิมบก เขาอาสาเข้ามาช่วยเรื่องค่ารักษาและ
ค่าใช้จ่ายต่างๆ ของเธอ ซึ่งคิมบกตอบแทนด้วยการมอบร่างกายของเธอให้รอยบาก และ
มีความสัมพันธ์ฉันชู้เรียมมา จะเห็นได้ว่าคิมบกไม่ได้เต็มใจเป็นของรอยบากในตอนแรกแต่เป็น
เพราะความจำเป็นที่ต้องใช้เงิน แต่ว่าหลังจากมีความสัมพันธ์กับรอยบากเช่นนี้เป็นเวลานาน
คิมบกเองก็เป็นฝ่ายที่ต้องการมีความสัมพันธ์เช่นนี้กับรอยบากเหมือนกัน ซึ่งจะเห็นได้จาก
ตอนที่รอยบากอึดอัดใจและอยากได้คิมบกมาครอบครองเพียงคนเดียวจนอยากฆ่ากอกจอง
ถ้าเป็นตอนที่ได้อยู่ด้วยกันคิมบกจะไม่พอใจต่อว่ารอยบากและเดินหนีไป แต่ช่วงหลังนี้
เธอลับพูดเพียงเพื่อให้รอยบากคลายความกังวลใจ

ไม่รู้ว่าคิมบกล่วงรู้ความในใจของเขาหรืออย่างไร วันหนึ่งขณะนอนอยู่ใน
อ้อมกอด เธอถามว่า

“ฉันก็มาอยู่ที่นี้ตามที่คุณต้องการแล้ว จนปานนี้ ดูเหมือนคุณยังไม่เปลี่ยน
ใจ ทำไมคะ”

รอยบากอีกอ้าก ตอบบายเบี่ยงเพียงแต่ว่าเหนื่อย คิมบกลูกรวด จ้องหน้า
เขาถามว่า

“มองฉันสิคะ คุณก็ได้สิ่งที่คุณต้องการหมดแล้ว ทุกอย่างขึ้นอยู่กับคุณผู้
เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ ยังไม่รู้อีกหรือคะ”

คำเฉลยทั้งหมดล้วนอยู่ในคำพูดของคิมบก กอกจองเปรียบเสมือนตั้งติด
ตัวคิมบก เขาไม่จำเป็นต้องครุ่นคิดอีกต่อไป

(ราชินีอิฐแดง 2555: 94)

3.1.2.1.3 มุน

มุนเป็นชายคนสุดท้ายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของคิมบก หลังจากเปิดร้านกาแฟที่เมืองพยองแด คิมบกก็เริ่มสนใจชายคนหนึ่งชื่อมุน เขามักจะมาดื่มน้ำกาแฟที่ร้านเป็นประจำ แม้ตอนแรกมุนจะไม่ได้มีความสนใจในตัวคิมบกเลยแต่ในที่สุดทั้งคู่ก็ได้เป็นสามีภรรยา

เมื่อเห็นล้าธารคิมบกตีใจวิ่งปรี๋เข้าหา และปลดเสื้อคลุมออกทันที มุนเดินตามหลังมาก็หยุดชะงัก เบือนหน้ายืนนั่ง คิมบกพูดกลัวหัวเราะว่า

“ไม่เห็นมีใครมองสักคน จะถือสาเรื่องหญิงชายไปทำไมคะ มาเร็ว น้ำเย็นเจี๊ยบเชียวะละ” มุนถอดเสื้อผ้า คิดว่า เอ้อไม่สนละ แล้วลงน้ำ คิมบกเดินไปหา และพูดว่า

“ไม่เอาแบบนี้ เดี่ยวฉันถูให้ เอามือวางตรงนี้แล้วก้มลง”

มุนปฏิเสธหลายครั้ง คิมบกก็ยังคงดึงดันคำเดิม เสนอตัวจะขัดหลังให้ มุนจนปัญญาบ้ายเปียง นอนหมอบเอามือเท้าพื้น คิมบกขัดถูหลังและหัวไหล่ แล้วใช้ฝ่ามือนิ่มนวลลูบไล้หน้าอกและช่วงท้อง มุนหอบหายใจขัด เขาเหลียวหลังมองคิมบก มุนรู้สึกดวงตาพร่าเลือน ที่สุดความอดทนถึงขีดจำกัด เขารวบเอาคิมบกเข้ามากอด แล้วกดร่างลงบนล้าธารเตี้ยวนั้น ทันใดนั้นคิมบกก็กรีดเสียงร้อง

“ว้าย คนผีทะเล เห็นเรียบร้อย มาตอนนี้ทำไมกลายเป็นคนป่าเถื่อน”

ปากพูดตัดจริตไปอย่างนั้นเอง แต่มือคิมบกเลื้อยไปถึงหว่างขาของเขาแล้ว

(ราชินีอิฐแดง 2555: 143)

ต่อมามุนและคิมบกได้ช่วยกันสร้างโรงอิฐพยองแดขึ้นมาจนสำเร็จและทำให้คิมบกกลายเป็นเศรษฐินี แต่ว่าระหว่างที่มุนวุ่นวายอยู่กับการดูแลโรงอิฐ คิมบกก็ได้มีความสัมพันธ์กับชายอื่น ที่สร้างความเจ็บปวดให้มุนเป็นอย่างมาก ซึ่งจะยกมาเป็นตัวอย่าง 3 คน คือ ผู้จัดการควัก บาทหลวง และคนงานในโรงอิฐ

(1) ผู้จัดการควัก คือ ผู้รับเหมาเจ้าแรกที่มารับซื้ออิฐจากโรงงานของคิมบกไป ซึ่งภายหลังทั้งคู่ได้มีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้กัน

ผู้จัดการควักผู้รับเหมากล้าได้กล้าเสีย ช่างเหมาะสมกับหญิงใจนักเลงอย่างคิมบก ความจริงทั้งสองยังสอดรับกันได้ดีทั้งทางกายอีกด้วย ภายหลังเมื่อมุนรู้เรื่องนี้ คิมบกก็เล่าย้อนความทรงจำในตอนนั้น แก้วตัวเอาสี่ข้างเข้าคู่ว่า

“ถ้าตอนนั้นผู้จัดการควักไม่มา ฉันคงหมดทางหนี ถูกโยนลงเตาเผาอดเป็นเถ่าถ่านทั้งแบบนั้น ฉะนั้นเท่ากับว่าเขาเป็นเจ้าของชีวิตฉันที่ไม่มีผู้ใดเทียบเท่า ตายไปอย่างไรร่างกายก็ต้องเนาเปื่อย การตอบแทนบุญคุณผู้มีพระคุณ มันเป็นเรื่องผิดร้ายแรงนักหรือคะ”

แน่ละเป็นเพียงข้ออ้าง เพราะต่อมาอย่าว่าแต่ผู้มีพระคุณเลย ไม่เว้นแม้แต่แรงงานเร่ร้อนที่เจอเจอหน้ากันเพียงครั้งก็เคยพามาอนได้ผ้าห่มเดียวกัน ลักลอบเล่นชู้ขาดความยับยั้งชั่งใจ สร้างแผลใจให้แก่มุน

(ราชินีอิฐแดง 2555: 175)

(2) บาทหลวง บาทหลวงหนุ่มเดินทางมาหาคิมบกเพื่อขอรับบริจาคอิฐไปสร้างโบสถ์ แต่ต้องแลกเปลี่ยนด้วยการหลับนอนกับคิมบก

คิมบกกรีดเรียวนิ้วลูบไล้แก้มแดงกำของบาทหลวงหนุ่มโสด และค่อยๆ ไล้
ต่ำมาที่หว่างขา

“เอาอย่างนี้ ก่อนอื่นท่านช่วยแสดงให้ฉันเห็นอิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าที่ท่าน
ว่าเป็นอย่างไรก่อน แล้วเราค่อยมาคุยเรื่องอิฐ”

หลังจากวันนั้น บาทหลวงก็แวะเวียนมาที่โรงงานเป็นประจำ ทุกครั้งเขาจะ
กลับไปโดยนำอิฐไปหนึ่งคันรถ ยามบาทหลวงหลับนอนกับคิมบก เขาหลับตา
อธิษฐานถึงพระเจ้าว่า

“ข้าแต่พระเป็นเจ้า ข้าพเจ้ามิได้ทำตามความปรารถนาของตัวเอง แต่ทำ
ตามประสงค์ของพระองค์ ไม่ว่าสิ่งใด”

(ราชินีอิฐแดง 2555: 185)

(3) คนงานในโรงอิฐ ด้วยความมั่งคั่งมากของคิมบกทำให้เธอมักจะลอบพบ
ชายคนใหม่อยู่เรื่อยๆ จนกระทั่งมีข่าวลือเรื่องมาเข้าหูมนูว่าเธอไม่ได้คบแค่ผู้ชายหลายคนใน
เมืองแต่ยิ่งกว่านั้น ไม่เว้นแม้แต่คนงานในโรงอิฐหรือบาทหลวงในหมู่บ้าน ทำให้มนูกังวลอยู่
นานว่าจะเป็นไปได้จริงหรือไม่ จนในที่สุดเขาก็ได้พบเห็นเหตุการณ์ที่คิมบกกำลังมีอะไรกับ
คนงานในโรงอิฐด้วยตาของตัวเอง ซึ่งทำให้เขาผิดหวังมาก

คืนนั้นเองมนูนอนไม่หลับ ออกมาเดินเล่นจนพบฉากที่เขาหวาดกลัวเสมอ
มาว่าจะต้องเห็น สิ่งที่เห็นที่มึมเตาเผาคือคิมบกกับคนงานยืนพิงผนังกำลังสมสู่กัน

(ราชินีอิฐแดง 2555: 188)

3.1.2.2 ความต้องการทางเพศที่มีต่อผู้หญิง

ความต้องการทางเพศที่มีต่อผู้หญิงของคิมบกนั้น เกิดขึ้นกับชूरยอนคือโสเภณีสาว
สวยที่คิมบกช่วยไถ่ตัวออกมาจากช่อง ขณะเดียวกันกับที่ร่างกายของคิมบกเริ่มมีการ
เปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดจากการหลังฮอร์โมนเพศชายเทสโทสเทอโรน ซึ่งจะเกิดกับสตรีสูงอายุทุก
คน แต่กรณีคิมบกนั้นเปลี่ยนแปลงมากผิดปกติ ทำให้ความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย
หายไป และคิมบกมีความต้องการนั้นกับชूरยอนแทน

ความปรารถนาบุรุษเพศเลือนหายเป็นปกติทั้ง ถูกแทนที่ด้วยร่างกาย
งดงามสะพร้งของชूरยอนทั้งหมด คิมบกซื้อเสื้อผ้าและเครื่องสำอางราคาแพงมาฝาก
เสมอ เธอให้ชूरยอนอยู่กับบ้านไม่ทำงานอื่น

(ราชินีอิฐแดง 2555: 222)

คิมบกถอดเสื้อผ้าทั้งหมด แล้วคลานเข้ามุ้งที่ชूरยอนนอนอยู่ ใจลอย วางมือ
สันระริกทาบเอาคอดกิว เนื้อชุ่มเหงื่อยิ่งเพิ่มความนิ่มนวล รวากับว่าแฉ่มีอนในน้ำอุ่นก็
ไม่ปาน หัวใจเต้นโครมครามชั่วขณะหนึ่ง เหมือนเมื่อครั้งเคยวางมือบนหน้าท้องของ
กอกจอง ตอนนั้นเองชूरยอนลื้มตาขึ้น เมื่อเห็นคิมบกในสภาพไม่สวมเสื้อผ้าก็หัวเราะ
แค้น ชุกหน้ากับหมอน คิมบกลิ้นสอดดกกลับ หอบหายใจหนัก คว่าหมับที่เนิน
หน้าอกขวนมอง

(ราชินีอิฐแดง 2555: 222)

จากการวิเคราะห์ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของคิมบกพบว่า กลิ่นกายของคิมบกซึ่งเธอก็ไม่
สามารถกำจัดกลิ่นนี้ออกไปจากตัวเธอได้ เป็นสิ่งที่ดึงดูดผู้ชายให้เข้ามาในชีวิตและทำให้เธอเริ่มมีประสบการณ์
เรื่องเพศ จะเห็นได้ว่าในช่วงแรกนั้นคิมบกเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่เสมอ ทั้งการที่มีผู้ชายเข้าหาเธอตลอดหรือการ
ถูกข่มขืน ซึ่งนั่นทำให้เธอมีประสบการณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นอาจเป็นสาเหตุให้ คิมบกมีความต้องการทางเพศ
สูงขึ้นไปด้วยและเป็นฝ่ายเข้าหาผู้ชายเอง มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายไม่ซ้ำหน้าและมีความต้องการทาง
เพศมากเกินไป

ความต้องการทางเพศมากเกินไป (Hypersexual) คือ คนที่หมกมุ่นอยู่กับความต้องการทางเพศ แต่ก็
พึงพอใจน้อยมาก เป็นคนที่มีความต้องการตลอดเวลา ถ้ามีความรักและแสดงความสัมพันธ์ก็มักจะสำส่อนไม่
เลือกหน้า พวกนี้ถ้ามีชีวิตอยู่อย่างคนปกติจะหาความสุขไม่ได้ ไม่รู้จักอึด ไม่สามารถระงับความต้องการที่
เกิดขึ้นตลอดเวลา แม้แต่กามโรค เอดส์ก็ไม่สามารถยับยั้งคนพวกนี้ได้ ซึ่งความต้องการทางเพศมากเกินไปเป็น
ผลเนื่องมาจากวัยเด็ก ถ้าเด็กถูกปล่อยปละละเลย หรือถูกบังคับขู่เข็ญมากเกินไป เด็กจะมองคุณค่าของตนเองต่ำ
มีความรู้สึกขาดและไร้ค่าเมื่อโตขึ้นมักจะเหงา อารมณ์เหล่านี้จะนำไปสู่พฤติกรรมที่จะนำความสุขมาสู่ตัว เช่น
เหล้า ยา อาหาร เพศ เพื่อปิดบังการไม่มีความสุขภายในจิตใจ แต่การกระทำที่นำความสุขมาให้ก็เกิดขึ้น
ชั่วคราว ความรู้สึกเดิมๆ ก็จะกลับมาอีก (รศ.รัชนี นพเกตุ, 2542 :119-120)

การที่คิมบกมีความต้องการทางเพศมากเกินไปนั้นส่งผลกระทบต่อหลายๆ สิ่งเช่น ชีวิตคู่ของคิมบก
หน้าที่การงาน และที่สำคัญที่สุดคือ ส่งผลกระทบต่อขุนฮีลูกสาวของเธอตั้งแต่การตั้งครรภ์รวมถึงการดูแลเอา
ใจใส่

3.2 ตอนชีวิตของขุนฮี

ขุนฮีเป็นลูกที่แม่ไม่ต้องการจึงไม่ได้รับการทรมานจากผู้เป็นแม่ตั้งแต่อยู่ในครรภ์เพื่อจะให้แท้งแต่ขุนฮีก็
อยู่ได้จนถึงกำหนดคลอดและเกิดมาในคอกสัตว์ หลังจากเกิดมาแม่ก็ไม่ได้ดูแลป้อนนมแต่ขุนฮีก็เป็นเด็กที่โตเร็ว

เดินได้ก่อนอายุหกเดือน ผิดดู จมูกแบนราบ คิ้วตกดำ ร่างหนาใหญ่ไม่เหมือนเด็กผู้หญิง ชุนฮีเป็นเด็กไม่ธรรมดา เธอเป็นใบ้และมีนิสัยชอบจ้องมอง สัมผัสวัตถุต่างๆ ต่างจากเด็กทั่วไป วันหนึ่งชุนฮีเดินเล่นผ่านมาที่คอกของจัมโบ้และสื่อสารกับจัมโบ้ได้ เธอจึงมาเล่นกับจัมโบ้บ่อยๆ และสนิทกับจัมโบ้มากจนถึงขนาดไม่ยอมย้ายไปอยู่กับแม่ที่โรงงานอิฐ ทุกวันๆที่จัมโบ้ต้องออกไปเดินโฆษณาร้านกาแฟรอบๆเมือง ชุนฮีก็จะขี่หลังไปด้วยกันทุกครั้ง จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุและจัมโบ้ตายไป ชุนฮีจึงต้องย้ายไปอยู่กับแม่ ซึ่งการที่ชุนฮีย้ายมาอยู่ที่โรงงานอิฐนี้เองทำให้เธอได้เรียนรู้วิธีการเผาอิฐจากคุณ และกิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่เป็นที่นิยมของแรงงานในโรงงานคือการจัดซื้อ ชุนฮีเอาชนะการจัดซื้อผู้ชายทุกคนในโรงงานจนได้สู้กับเด็กชายที่มีกระดูกท่อนเดียวเหมือนเธอ ทั้งคู่แข่งจัดซื้อเสมอเวลาเด็กขายนั่งรถบรรทุกมาที่โรงงานอิฐกับพ่อ แต่ไม่มีผลแพ้ชนะ ทั้งคู่แข่งเสมอกันตลอด ซึ่งเด็กชายกระดูกท่อนเดียวคนนี้เป็นเพื่อนในวัยเด็กคนเดียวของชุนฮี

ชุนฮีใช้ชีวิตเรื่อยมาในโรงงานอิฐโดยมีนมคอยเลี้ยงดู แต่หลังจากโรงงานอิฐมีปัญหาเพราะคนหันไปซีเมนต์แทนคนงานไปประท้วงกับคิมบักที่เมืองพยองแดและถูกจับไป ส่วนนมก็เสียชีวิตในเวลาต่อมาทำให้ที่โรงงานอิฐไม่มีใครเหลืออยู่แล้วนอกจากชุนฮี เธอจึงต้องเดินทางมาหาแม่ที่โรงพยาบาลแต่ก็เกิดไฟไหม้ขึ้นทำให้ไม่ได้พบกัน ชุนฮีรอดจากเหตุไฟไหม้ครั้งนั้น แต่ตกเป็นผู้ต้องหาและได้รับการตัดสินที่ไม่ยุติธรรม ทำให้เธอถูกนำไปฝากขังที่เรือนจำ ชุนฮีคิดว่าเรือนจำคือโรงงานอิฐอีกแห่งหนึ่ง แต่ไม่ใช่ ข้างในเรือนจำนั้นเธอถูกกลั่นแกล้ง ทรมานสารพัดจนเวลาล่วงเลยไปกว่าสิบปีจึงได้นิรโทษกรรมออกมา

หลังออกมาจากเรือนจำชุนฮีไม่มีที่ไปจึงเดินเท้ากลับไปโรงงานอิฐซึ่งกลายเป็นโรงงานร้างไปแล้ว ชุนฮีอยู่ได้ด้วยกล่าสัตว์แถวนั้นกินเป็นอาหาร เช่น กบ งู จนเกือบทำให้เธอตายเพราะพยาธิ แต่เธอได้เข้าไปในป่าและพบกับหญิงตาบอด หญิงตาบอดจึงช่วยรักษาให้ และในวันหนึ่งชุนฮีเริ่มทำอิฐอีกครั้ง หวังว่าการทำอิฐของเธอจะเรียกผู้คนให้กลับมาที่โรงงาน จนในที่สุดก็มีรถบรรทุกแล่นเข้ามาที่โรงงาน คนที่ขับรถเข้ามานั้นคือเด็กชายกระดูกท่อนเดียว เขาผ่านมาแถวนั้นจึงแวะมาที่โรงงานดูว่าชุนฮีเป็นอย่างไรบ้าง แต่ก็ต้องแปลกใจที่มีชุนฮีอยู่แค่คนเดียว และจะช่วยเอาอิฐไปขายแต่ชุนฮีไม่ยอมให้ขายหนุ่มชุนฮีขึ้นรถ จนกระทั่งชายหนุ่มขับรถออกไปชุนฮีจึงนึกได้ว่าต้องเอาอิฐใส่รถออกไปด้วยจึงวิ่งตามรถไปแต่ไม่ทัน

หลายวันต่อมาชายหนุ่มกลับเข้ามาที่โรงงานพร้อมเสื้อผ้าและอาหารให้ชุนฮี พอจะกลับชุนฮีก็ให้เอาอิฐออกไปขายด้วย จากนั้นชายหนุ่มก็จะคอยซื้ออาหารและข้าวของเข้ามาให้และนำอิฐที่ชุนฮีทำออกไปขายเสมอๆ แล้ววันหนึ่งขณะที่ชุนฮีกำลังอาบน้ำอยู่ชายหนุ่มก็เข้ามาในโรงงานและหักห้ามใจไม่ได้ มีอะไรกับชุนฮีและต่อมาทุกๆครั้งที่เข้ามาที่โรงงานก็จะทำอย่างนี้เสมอ จนวันหนึ่งรู้ว่าชุนฮีท้อง เขาซึ่งไม่ชอบการผูกมัดก็ตกใจแล้วออกไปจากโรงงานไม่กลับมาอีก ทำให้ชุนฮีต้องอยู่อย่างอดอยากและคลอດลูกลำพัง พอลูกคลอดมาแล้วชุนฮีไม่มีน้ำนมเพียงพอให้ลูกกิน วันหนึ่งลูกของชุนฮีไม่สบายเธอจึงอุ้มลูกเข้าป่าหวังจะให้หญิงตาบอดช่วยรักษา แต่วันนั้นหิมะตกหนักมากจนเธอเดินต่อไปไม่ไหว ขณะเดียวกันชายหนุ่มรู้สึกอยากสร้างครอบครัวกับชุนฮี อยากกลับมาดูแลลูกแต่เกิดอุบัติเหตุรถยนต์ตกหน้าผา ทำให้เขาเสียชีวิตไป เช้าวันต่อมาลูกของชุนฮีถูกฝังอยู่ใต้หิมะ ตายจากเธอไป เธอฝังลูกไว้ใกล้ๆกับเนินเขา หลังจากนั้นเธอก็กลับมาอนอยู่ในห้องตลอดสามเดือนไม่ดื่มน้ำสักหยดรอความตาย แต่เธอไม่ตาย หลังจากนั้นเธอก็ลุกขึ้นไปหาของกินอีกครั้ง

เมื่อร่างกายคืนสภาพเธอก็กลับมาทำอิฐอีกครั้ง หลังจากอดีตในใส่พิมพ์ เธอจะลงมือวาดรูปสิ่งต่างๆ ที่เคยพบเจอแล้วเอาเข้าเตาเผา ชุนฮีทำอิฐเรื่อยมา เทคนิคการทำอิฐพัฒนาจนกลายเป็นความเชี่ยวชาญ ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาลหลังโรงงานถูกเติมเต็มด้วยอิฐมากขึ้นทุกวันๆ หลายปีล่วงเลยไป ชุนฮีกลายเป็นหญิงชรา แต่จะไปเผาอิฐต่อจนเธอไม่มีแรงอีกต่อไปแล้ว

20 ปีต่อมา สถาปนิกหนุ่มคนหนึ่งได้รับคำสั่งจากนายพลให้สร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่ สถาปนิกจึงออกตามหาอิฐคุณภาพดีเพื่อมาสร้างโรงพยาบาล จนพบกับอิฐพยองแดจึงให้คนสืบหาว่ามาจากโรงงานใด เจ้าหน้าที่ของรัฐสืบหาจนพบที่ตั้งของโรงงานอิฐพยองแด แต่เห็นว่าเป็นโรงงานร้างเลยบอกให้สถาปนิกตัดใจไปใช้อิฐของที่อื่นแทนแต่สถาปนิกอยากเห็นด้วยตาตัวเองว่าเป็นโรงงานร้างจริงหรือไม่ จึงเดินทางและฝ่าดงหนามเข้าไปในโรงงาน เขาเห็นอิฐแดงกองซ้อนกันเต็มทุ่งกว้างและยังเรียงซ้อนกันไปไกลถึงเชิงเขาเป็นจำนวนหลายล้านก้อน เขาเหม่อมองก้อนอิฐและน้ำตาก็ไหลออกมา ในเวลาต่อมาสถาปนิกหนุ่มนำอิฐของชุนฮีมาสร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่และเทิดทูนชุนฮีผู้เผาอิฐเหล่านั้นจนขนานนามให้เธอว่า “ราชินีอิฐแดง”

จากเรื่องราวข้างต้น คิมบกตั้งครครษ์ชุนฮีในขณะที่เธอเป็นขอทาน ทำให้ชุนฮีไม่เป็นที่ต้องการและคิมบกต้องการกำจัดชุนฮีออกโดยได้ทรมาณตัวเองสารพัดในขณะที่ตั้งครครษ์หวังว่าจะให้แท้ง แต่ชุนฮีก็อยู่มาจนถึงกำหนดคลอด

เย็นวันหนึ่งเธอเอาผักกับข้าวที่ขอทานมาได้รวมกับเพื่อนขอทาน คลุกเคล้าในอ่างกิน รู่ก็รู้สึกพะอืดพะอม เธอกำลังตั้งครครษ์ เมื่อทราบความขอทานคนอื่นๆ ต่างรุมประณามว่าเป็นตัวช่วย เธอต้องระเห็จออกจากกลุ่มในอีกไม่กี่วันต่อมา

ครั้งหนึ่งคิมบกเคยอยากมีบุตร ระหว่างใช้ชีวิตกับพ่อค้าปลา กอกจองหรือรอยบาก เธอไม่เคยติดลูกเลยสักครั้ง เป็นข่าวร้ายประหนึ่งถูกฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ สำหรับเธอ ซึ่งคิดมาตลอดว่าตัวเองเป็นหมันหมดสิทธิ์มีลูก ชีวิตบัดซบไม่พอยังเกิดลูกขึ้นมาอีก คงเลี้ยงกล่าวไม่ได้ว่าเป็นชะตากรรม ระหว่างใช้ชีวิตอยู่ในกระท่อม เธอมีวักกับพวกขอทาน แม้สารรูปเป็นแบบนี้ ใครก็ตามที่ขึ้นชื่อว่าเป็นชายต่างไปมาหาสู่ได้กระโปรงเธอทั้งสิ้น ไม่ต้องสงสัยหนึ่งในขอทานย่อมเป็นพ่อของเด็ก

จากนั้นเพื่อเอาเด็กออก คิมบกทำตามประสภารณจากคนในตลาด ทารุณตัวเงอทุกวิถีทาง ถึงกระนั้นท้องก็ยังขยายใหญ่ขึ้นจนครบกำหนด

(ราชินีอิฐแดง 2555: 110)

หลังจากชุนฮีเกิดมาแล้วรูปร่างหน้าตาไม่น่ารักเหมือนเด็กทั่วไป ซ้ำยังมีลักษณะคล้ายกอกจองสามีเก่าที่ตายไปแล้วสี่ปีซึ่งเป็นคนที่เธอรักมากแต่ก็เป็นคนที่ทำให้ชีวิตเธอพบกับปัญหามากมายเช่นกัน ทำให้คิมบกคิดว่าชุนฮีเป็นลูกของกอกจอง เธอจึงไม่ได้ให้นมหรือดูแลชุนฮีอีกเลย

ขณะคิมบกอุ้มชุนฮีให้นม เกิดพวตกใจปล่อยลูกหลุดมือลงพื้น เธอมองหน้าชุนฮีกำลังกินนมเป็นหน้ากอกจองในอดีต เป็นกอกจองไม่ผิดแน่ ร่างกายแข็งแรงเกินเด็ก โครงหน้า

ได้รูป คิ้วดำ และหน้าผากโหนกนูน คิมบกไม่ยอมเชื่อ เธอเคยคาดเดาเองว่าคงเป็นสายเลือดของชายคนหนึ่งในกลุ่มขอทาน ที่เคยมั่วกันอยู่ในกระท่อม ชุนฮีร้องไห้จ้า คิมบกสำรวจมองเธออย่างละเอียดไม่ว่าจะลองจับดูตรงไหนก็เหมือนราวกับถอดพิมพ์เดียวกันออกมา เธอชนลูกเกี้ยว เธอตั้งท้องจากเชื้อสุจินคามตายด้านนั้น เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อไม่เคยได้ยินมาก่อน เธอป่าวประกาศความจริงนั้นให้ใครฟังไม่ได้ทั้งสิ้น ได้แต่เก็บงำไว้ในใจ หลังจากนั้นเธอหยุดให้ชุนฮีกินนมจากเต้า

ชุนฮีเดินได้ก่อนอายุครบหกเดือน และน้ำหนักมากถึงสามสิบกิโลกรัมขณะที่อายุยังไม่ถึงขวบ เธอไม่มีความน่าเอ็นดูเลย แวตาคิมเซ่รา รูปร่างใหญ่หนาไม่เหมือนเด็กหญิง ข้ำคิ้วยังคงเข้ม ทำให้ผู้ใหญ่ที่เฝ้าเข้ากอดต่างหยุดชะงัก ผิดคำ จมูกแบนราบ ทำให้เพื่อนบ้านต่างสงสัยที่จะเข้ามาลูบศีรษะเอ็นดู รูปโฉมชวนให้นึกถึงหายนะ

(ราชินีอิฐแดง 2555: 111)

ชุนฮีไม่เคยอยู่ในสายตา คิมบกแต่แรก ตรงกันข้าม คิมบกกลับรู้สึกส่วนตัวตนสิ่งมีชีวิตที่เข้ามาในชีวิตเธอนั้นแปลกปลอม สร้างความรำคาญใจให้เสมอ ยิ่งกว่านั้นหลังแน่ใจว่าชุนฮีเป็นสายเลือดกอกจงยิ่งอยากให้อยู่ให้ห่าง

(ราชินีอิฐแดง 2555: 131)

นอกจากนี้การทรมาณตัวเองของคิมบกในระหว่างตั้งครรภ์นั้น ยังทำให้ชุนฮีกลายเป็นเด็กที่มีความผิดปกติทางสมองอีกด้วย ชุนฮีไม่ยอมพูด และไม่เข้าใจภาษา ทำให้เธอมีปัญหาในการใช้ชีวิตในสังคม แต่ชุนฮีก็มีลักษณะพิเศษคือ มีประสาทสัมผัสทางร่างกายดีมาก

เคราะห์กรรมที่เกิดแก่ชุนฮีคือเธอไม่ยอมพูด แม้สองพี่น้องลูบล้ออย่างเมตตา ลองหยอกล้อเสียงอ้อแอ้ แต่ชุนฮีก็มองตอบเงิบงันหรือชุนฮีถูกหนวกมาแต่กำเนิด พวกเขาทดสอบด้วยการตบมือใกล้หูหลายๆ ครั้ง แต่กลับเห็นผลตรงกันข้าม จากคิดว่าหูหนวก เธอมีประสาทภาพในการได้ยินเป็นเลิศถึงขนาดเสียงเข็มหล่นลงบนผ้าห่ม หูยั้งกระดิก อีกทั้งยังมีนิสัยชอบจ้องมองวัตถุทุกสิ่งอย่างพิถีพิถัน ลูบสัมผัส ดมกลิ่น สุขุมรอบคอบผิวิสัยเด็ก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 112)

ผ่านไปไม่นานชุนฮีก็น้ำหนักเพิ่มมากกว่าคิมบก แม้เป็นไข้ แต่ความสามารถรับสัมผัสสภาพและวัตถุสิ่งซึ่งแม่นยำ ข้อมูลที่ร่างกายรับสัมผัสมานั้นถูกจดจำไว้อย่างเป็นระบบ กลับกลายเป็นว่าเธอเฝ้าเฝ้าการทำความเข้าใจมนุษย์ด้วยกัน และข้อมูลที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคม ท่ามกลางความรู้สึกนั้น สิ่งที่บกพร่องที่สุดคือความเข้าใจภาษา คำพูดที่ผู้คนพูดคุยกันเป็นเรื่องเข้าใจยากและซับซ้อนสำหรับชุนฮี ไม่เพียงแต่การทำความเข้าใจความหมายเป็นเรื่องยาก การเลียนแบบด้วยปากก็ยังเป็นไปได้ใหญ่ โชคร้ายเธอไม่มีพรสวรรค์ทางภาษามาแต่กำเนิด จึงเป็นไปตลอดชีวิต จมอยู่กับความสับสน เมื่อพูดไม่ได้ ย่อมหมายถึงความเดียวดายและถูกตัด

ขาด แต่ถึงกระนั้นเธอเข้าใจคำพูดด้วยวิธีของตัวเอง แม้ไม่ตระหนักถึงความหมาย เป็นความสามารถสัมผัสอย่างละเอียดต่อความดัง น้ำเสียง การเคลื่อนไหว และสีหน้าของผู้พูด

(ราชินีอิฐแดง 2555: 129)

จากการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าการที่ซุนฮีเกิดมานั้นเป็นผลจากพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์ทางเพศมากเกินไปของคิมบก จนเกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ทำให้คิมบกจะทำแท้งโดยการทรมานตัวเองและเด็กในครรภ์ซึ่งส่งผลให้ซุนฮีมีความผิดปกติทางสมองไม่สามารถใช้ชีวิตปกติได้ ซึ่งลักษณะผิดปกติของซุนฮีจะเห็นได้ชัดว่ามีลักษณะตรงกับลักษณะอาการของโรคออทิสติก ซึ่งจะวิเคราะห์โดยละเอียดในหัวข้อต่อไป

4. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอก “ซุนฮี”

นวนิยายแปลเรื่องราชินีอิฐแดง มีตัวละครเอก 2 ตัวคือ คิมบกและซุนฮี แต่ผู้วิจัยเลือกตัวละครเอกที่มีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่องมาวิเคราะห์คือซุนฮี ราชินีอิฐแดงเป็นฉายาของซุนฮีที่ได้รับขนานนามยกย่องเพราะความสามารถในการทำอิฐในตอนจบของเรื่อง นอกจากนี้ตัวละครซุนฮียังมีความน่าสนใจคือเป็นตัวละครเอกที่มีลักษณะผิดปกติทางสมอง แต่ก็ยังสามารถพัฒนาทักษะในการทำอิฐได้ จนกลายเป็นผู้มีชื่อเสียงในการทำอิฐ ซึ่งลักษณะเด่นของตัวละครซุนฮีพบ 2 ลักษณะ คือ ซุนฮีเป็นโรคออทิสติก และซุนฮีเป็นคนมีโครงสร้างกระดูกอ่อนเดียว

4.1 ซุนฮีเป็นผู้มีความผิดปกติทางสมอง

ซุนฮี เป็นตัวละครที่แสดงพฤติกรรมต่างๆ ตรงกับอาการของโรคออทิสติก (Autistic spectrum disorder) โรคนี้เป็นกลุ่มของโรคที่มีสาเหตุจากความผิดปกติของสมอง แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นสมองส่วนใด ที่ทำให้เกิดความบกพร่องของพัฒนาการด้านภาษาและสังคม โดยความรุนแรงของแต่ละโรคในกลุ่มแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางภาษา ไอคิว (Intelligence Quotient) และความผิดปกติอื่นๆที่พบร่วมด้วย ในผลสำรวจเด็กที่ป่วยพบว่า กลุ่มเสียง จะอยู่กลุ่มที่แม่มีปัญหาในระหว่างตั้งครรภ์ มีปัญหาาระหว่างคลอดหรือหลังคลอด อย่างเช่น สมองของลูกทำงานผิดปกติเนื่องจากการติดเชื้อ อุบัติเหตุ หรือได้รับสารพิษ เช่น สารตะกั่ว หลังคลอด เป็นต้น (จอมสุรางค์ โพธิสัตย์: 2556, ออนไลน์) ซึ่งจะเห็นได้ว่าซุนฮีกลายเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มเสียงที่จะเป็นโรคออทิสติกเพราะการที่คิมบกทรมานตัวเองในตอนที่กำลังตั้งครรภ์ซุนฮี และสภาพแวดล้อมในการคลอดซุนฮีที่อาจจะทำให้มีการติดเชื้อได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

จากนั้นเพื่อเอาเด็กออก คิมบกทำตามประสบการณ์จากคนในตลาด ทารุณ
ตัวเองทุกวิถีทาง ถึงกระนั้นท้องก็ยังขยายใหญ่ขึ้นจนครบกำหนด

(ราชินีอิฐแดง 2555: 110)

แฝดน้องผลักให้พี่สาวที่ใจกล้ากว่าเดินนำ หลังจากเลิกเสื้อในคอกข้างเปิดดู เธอเห็นหญิงขอทานนอนคลอเคลียอยู่บนกองฟางแห้งที่ปูรองพื้น หญิงขอทานนอนหมดสติในสภาพถ้าขาจนกองเลือด ร่างกายทารกยังเปียกเลือดปะปนน้ำคร่ำและยังไม่ตัดสายรก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 106)

พอซุนฮีโตขึ้นก็เริ่มมีลักษณะพฤติกรรมของตรงกับลักษณะอาการของเด็กกลุ่มโรคออทิสติก ดังนี้

1. ความผิดปกติด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
2. ความผิดปกติด้านภาษาและการสื่อสาร
3. ความผิดปกติของพฤติกรรม

4.1.1 ความผิดปกติด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social disturbance) เป็นความบกพร่องที่มีความรุนแรงมากที่สุดของกลุ่มโรคออทิสติกและดำเนินอยู่ตลอดในแต่ละช่วงวัย ซึ่งจะมีลักษณะคือ ไม่มองหน้า ไม่สบตา ขณะสนทนาหรือมีกิจกรรมร่วมกัน ไม่แสดงสีหน้าท่าทางดูไร้อารมณ์ เล่นคนเดียว หรืออยู่ตามลำพัง ไม่สนใจเข้าไปเล่นกับคนอื่น ไม่เข้าใจสถานการณ์ทางสังคมที่ซับซ้อน ดูเหมือนไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของตนเองและของผู้อื่น ไม่สามารถแสดงอารมณ์อย่างเหมาะสม เป็นต้น (จอมสุรางค์ โพธิสัถย์: 2556, ออนไลน์) ซึ่งซุนฮีเองก็มีพฤติกรรมในลักษณะเดียวกันกับข้างต้น เธอชอบเก็บตัวเงียบ เล่นคนเดียว ไม่สนใจคนรอบข้าง ถึงขนาดทำให้ซุนฮีไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้เหมือนคนปกติ จนในที่สุดต้องปลีกตัวอยู่คนเดียวจนกระทั่งเสียชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เธอชอบมูมเงียบสงบ นั่งกอดเข่าอยู่หน้าหน้าต่างตลอดทั้งวัน บางครั้งคอยจับตาดูหญิงเข้าวังออกหรือสังเกตดอกพวงซ้อนฮวดต้นที่อยู่หน้าบ้านเจริญเติบโต

(ราชินีอิฐแดง 2555: 130)

ซุนฮีก็ยังคงเก็บตัวอยู่ในโลกของตัวเองเหมือนเดิม หมู่นี้เธอเพลิดเพลินกับสิ่งแปลกใหม่ สะสมซากสัตว์หรือแมลงไว้ใต้กองอิฐลับตาคน เป็นผลมาจากการตายของจัมโบ้ เนื่องจากความอยากรู้อยากเห็นตามอุปนิสัยเกี่ยวกับโลกที่ไม่คุ้นเคยซึ่งได้รับรู้มา เช่น เก็บซากฟงพอนตายหรือซากกบมาตากแดดจนแห้งแข็ง จากนั้นก็นำมาซุกเก็บไว้ใต้กองอิฐ วันดีคืนดีก็แหวะเวียนมาหยิบพิจารณาดู เธอสงสัยว่าสัตว์หรือแมลงที่เคยเคลื่อนไหวและมีชีวิต เหตุใดจึงหยุดนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน เน่าเปื่อย กระทั่งสูญสลาย เธอหาซากสัตว์หรือแมลงที่ตายเพื่อค้นหาปริศนานั้น เดินเตร็ดเตร่อยู่ในทุ่งหญ้าตลอดทั้งวัน

(ราชินีอิฐแดง 2555: 209)

ซุนฮีเกือบสติแตกเพราะเสียงพุดระเบ็งเซ็งแซ่และหมูผู้คนที่แห่กันเข้ามาในบ้าน ดังนั้นเมื่อหมดตัวตู่ทั้งภายในภายนอกให้พินิจมอง เธอจึงมักแอบออกจากบ้านกาแพไปเดินเตร่ในตลาด ตลาดเต็มไปด้วยข้าวของตื่นตาตื่นใจน่ามอง ก่อนเจ้าของมาพบและขับไล่ เธอลองสัมผัสของชิ้นโน้นชิ้นนี้ที่ ตมกลั่นและเพ่งพิจารณาจนลืมนเวลา

(ราชินีอิฐแดง 2555: 131)

เวลาเดียวกันนั้น ซุนฮีถูกผู้คนสัมผัสอ่อนอย่างสิ้นเชิง นอกจากร่างกายขยายใหญ่ขึ้น เนื่องจากธรรมชาติทางเพศที่มาช้ากว่าปกติ ก็ไม่ค่อยมีอะไรเปลี่ยนแปลง ระหว่างนั้นเธอกลายเป็นช่างอิฐฝีมือहतัวจ้งยาก แต่จะอยู่หรือไม่ั้นไม่มีใครสนใจ เพราะเธอมีนิสัยเก็บตัว เงียบตั้งแต่แรก การดำเนินชีวิตในโรงงานไม่มีเรื่องน่ารำคาญใจ เธอปั้นอิฐเมื่ออยากทำ ถ้าเบื่อก็เดินเข้าไปในหุบเขาถือคนเดียววิ่งเล่นในท้องทุ่ง เพลิดเพลินกับการสำรวจพืชพรรณต่างๆ และวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงนั้น

(ราชินีอิฐแดง 2555: 228)

ซุนฮีกลับมาโรงงาน และไม่ออกสู่โลกภายนอกตราบสิ้นหายใจ สำหรับเธอนั้น โลกเต็มไปด้วยสิ่งแปลกปลอม ไร้สาระ ไม่เป็นระเบียบ เป็นโลกแห่งความป่าเถื่อนรุนแรง บ้าคลั่ง และชิงชังกันอย่างน่าสะพรึงกลัว เป็นไปได้หรือที่มนุษย์จะปลีกตัวจากโลกได้ตลอดกาล ซุนฮีเป็นตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็น

(ราชินีอิฐแดง 2555: 296)

4.1.2 ความผิดปกติด้านภาษาและการสื่อสาร (Impairment in language and communication) มีปัญหาพัฒนาการด้านภาษาล่าช้า โดย 50% ของคนเป็นโรคนี้อาจไม่สามารถใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสารได้ (จอมสุรางค์ โพรสิษฐ์: 2556, ออนไลน์) มีลักษณะเช่นเดียวกับซุนฮีที่มีปัญหาในการพูด ไม่สามารถเปล่งเสียงหรือเข้าใจความหมายของคำได้ ซึ่งต่อมาทำให้เธอกลายเป็นใบ้ไปโดยปริยาย

เคราะห์กรรมที่เกิดแก่ซุนฮีคือเธอไม่ยอมพูด แม้สองพี่น้องลูบล้ออย่างเมตตา ลองหยอกล้อเสียงอ้อแอ้ แต่ซุนฮีก็มองตอบเงิบงัน

(ราชินีอิฐแดง 2555: 112)

สิ่งที่บกพร่องที่สุดคือความเข้าใจภาษา คำพูดที่ผู้คนพูดคุยกันเป็นเรื่องเข้าใจยากและซับซ้อนสำหรับซุนฮี ไม่เพียงแต่การทำความเข้าใจความหมายเป็นเรื่องยาก การเลียนแบบด้วยปากยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่ โชคร้ายเธอไม่มีพรสวรรค์ทางภาษามาแต่กำเนิด จึงเป็นใบ้ตลอดชีวิต

(ราชินีอิฐแดง 2555: 129)

ตอนแรกมนไม่รู้ว่าจะสื่อสารกับเธอด้วยวิธีใด ต้องประสบความลำบากเอาการอยู่นาน ไม่เพียงแต่พูดไม่ได้ เธอยังแทบฟังคำพูดคนอื่นไม่รู้เรื่อง ถึงกระนั้น เธอก็รับรู้ได้ง่ายกว่าคนอื่นหลายเท่าหนัก จึงคิดออกว่าแม้ไม่ใช่ภาษา ก็สามารถสื่อสารกันผ่านความรู้สึกและอารมณ์ละเอียดอ่อน เป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับมนเช่นกัน

(ราชินีอิฐแดง 2555: 191)

เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งชุดก็แล้ว ปลอดภัยแล้วผู้ต้องสงสัยมากที่สุดว่าเป็นผู้วางเพลิงก็ไม่มีอาการตอบโต้ เอาแต่ใจเหม่อลอยเหม่อมอง

ช่วงหนึ่ง พวกเขาทดลองสอนภาษาให้ซุนฮี แต่เวลานั้น ไม่ว่าจะผลจะออกมาอย่างไร ดูเหมือนการทดลองกินเวลายาวนานนั้นเป็นการกระทำที่โง่งม

(ราชินีอิฐแดง 2555: 257)

4.1.3 ความผิดปกติของพฤติกรรม กลุ่มคนที่เป็นโรคออทิสติกจะมีการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ต่างไปจากคนปกติ เช่น ในกลุ่มที่มีความสามารถสูง จะมีความสนใจเฉพาะเรื่อง จนกลายเป็นความสามารถพิเศษ (จอมสุรางค์ โพธิ์สัตย์: 2556, ออนไลน์) ซึ่งชุนฮันนั้นก็สามารถจัดได้ว่าอยู่ในกลุ่มคนเป็นโรคออทิสติกที่มีความสามารถสูงหรืออัจฉริยะออทิสติก (Autistic Savant) เนื่องจากเธอสนใจในการทำอิฐและเรียนรู้พัฒนาทักษะต่อมาจนมีความเป็นเลิศในการทำอิฐ

อัจฉริยะออทิสติก (Autistic Savant) ผู้ที่บัญญัติคำนี้ขึ้น เพื่อใช้เรียกลักษณะอาการนี้ คือนายแพทย์ จอห์น แลงดอน ดาว (John Landon Down) ซึ่งเหตุที่ต้องเรียกเช่นนี้เป็นเพราะ อัจฉริยะออทิสติก นั้นมีความสามารถเฉพาะทางที่พิเศษจนเรียกได้ว่าเข้าขั้นอัจฉริยะ แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็มีความบกพร่องทางพัฒนาการความผิดปกติเกี่ยวกับสมอง หรือมีภาวะออทิสติกร่วมด้วยเช่นกัน ภาวะออทิสติกนี้เองที่ทำให้อัจฉริยะออทิสติกขาดความสามารถพื้นฐานในการดำเนินชีวิต เช่น หัดเดินได้ช้า ติดกระดุมเสื้อหรือผูกเชือกรองเท้าและทำอาหารเองไม่เป็น นอกจากนั้น อัจฉริยะออทิสติกส่วนใหญ่ยังมีไอคิวอยู่ในช่วง 40-70 ซึ่งถือว่าต่ำจากไอคิวเฉลี่ยของคนปกติที่อยู่ระหว่าง 90-110 และด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของคำว่า “อัจฉริยะออทิสติก”

ในปัจจุบันยังไม่มีทฤษฎีใดที่สามารถอธิบายถึงลักษณะพิเศษและขอบเขตความสามารถของอัจฉริยะออทิสติกได้อย่างครบถ้วน และครอบคลุมแต่ก็มีทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการสนับสนุนด้วยหลักฐานเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ คือ ทฤษฎีที่บอกว่า อัจฉริยะออทิสติกเกิดจากการที่สมองซีกซ้ายได้รับความเสียหาย สมองซีกขวาก็เข้ามาทำหน้าที่ทดแทน โดยจะสังเกตได้จากการทำงานที่ทักษะและความสามารถของอัจฉริยะออทิสติกส่วนใหญ่ นั้นมักเกี่ยวข้องกับสมองซีกขวา ซึ่งควบคุมในเรื่องของจินตนาการที่มีความหลากหลายเชื่อมต่อกับหลายมุม และไม่มีมิติสัมพันธ์ เช่น ศิลปะและดนตรี ส่วนทักษะที่ไม่ค่อยพบในกลุ่มคนที่เป็นอัจฉริยะออทิสติกนั้นจะเกี่ยวข้องกับสมองซีกซ้าย เช่น เรื่องความคิดในเชิงตรรกะและความคิดเชิงนามธรรม

ในช่วงราวศตวรรษที่ผ่านมาพบว่า ความสามารถเฉพาะทางที่โดดเด่นนี้อาจแบ่งได้เป็น 5 ลักษณะหลักๆ ได้แก่ ฝีมือทางดนตรี พรสวรรค์ทางศิลปะ การคำนวณปฏิทิน การคำนวณแบบสายฟ้าแลบ และทักษะด้านเครื่องยนต์กลไก หรือระยะทาง

1) ฝีมือทางดนตรี

ตัวอย่างอัจฉริยะออทิสติก ได้แก่ เลสลีย์ เลมเก้ (Leslie Lemke) ซึ่งสามารถเล่นเปียโนเพลงคอนแชร์โตหมายเลขหนึ่ง ของโชคอฟสกีได้อย่างไร้ที่ตี ตั้งแต่อายุ 14 ปี การบรรเลงนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ได้ฟังเพลงนี้เป็นครั้งแรก และทิ้งช่วงห่างหลังจากการฟังนั้นแล้วหลายชั่วโมง ที่น่าสนใจอย่างยิ่งก็คือ เลสลีย์ เลมเก้ ตาบอดและเป็นอัมพาตสมองใหญ่ (cerebral palsy) นอกจากนี้เขายังสามารถแต่งเพลงได้อีกด้วย

2) พรสวรรค์ทางศิลปะ

ตัวอย่างอัจฉริยะออทิสติก ได้แก่ นาเดีย (Nadia) เธอสามารถวาดภาพคนขึ้นมาจากความทรงจำ เมื่อมีอายุได้ราว ๓ ขวบ ภาพที่วาดนี้ไม่ใช่ภาพแบบที่เด็กๆ ทั่วไปวาด แต่มีสัดส่วนตามหลักสรีรวิทยาอย่างถูกต้อง แลยังมีลักษณะความลึกแบบเพอร์สเปกทีฟอีกด้วย

3) การคำนวณปฏิทิน

ทักษะนี้น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะดูเหมือนว่าจะซ่อนอยู่ในคนที่มีอาการซาวังแทบทุกคน เช่นสามารถบอกวันในสัปดาห์ (ว่าเป็นวันจันทร์ อังคาร ฯลฯ) เมื่อระบุวันที่ ล่วงหน้าหรือย้อนหลังมาให้ หรือในกรณีของ "ฝาแฝดนักคำนวณ" (Calculating twins) ซึ่ง โอลิเวอร์ แซกส์ (Oliver Sacks) ได้เล่าไว้ในหนังสือ A Man Who Mistook His Wife for a Hat นั้น อ้างว่าฝาแฝดคู่นี้สามารถคำนวณวันล่วงหน้าหรือย้อนหลังได้ถึง 40,000 ปี

4) การคำนวณแบบสายฟ้าแลบ

อัจฉริยะออทิสติกบางคนสามารถคำนวณได้อย่างรวดเร็วมาก ตัวอย่าง เช่น โทมัส ฟูลเลอร์ (Thomas Fuller) ซึ่งเป็นคนที่รู้คณิตศาสตร์เพียงแค่การนับแต่สามารถตอบคำถาม "หากชายคนหนึ่งมีอายุ 70 ปี 17 วัน กับอีก 12 ชั่วโมง ถามว่าชายคนนี้มีอายุกี่วินาที" นี้ได้อย่างถูกต้องในเวลา 1 นาทีครึ่ง ความสามารถในลักษณะนี้ยังรวมถึงการระบุจำนวนเฉพาะ (prime number) โดยไม่มีความรู้ทางคณิตศาสตร์พื้นฐานอีกด้วย

5) ทักษะด้านเครื่องดนตรีกลไก หรือระยะทาง

อัจฉริยะออทิสติกบางคนสามารถซ่อมแซม หรือประกอบเครื่องจักรกลที่มีชิ้นส่วนซับซ้อนได้ บางคนก็มีความสามารถในการจดจำรายละเอียดของแผนที่ เช่น เส้นทางต่างๆ หรือบางคนก็สามารถกะระยะทางได้อย่างแม่นยำโดยการมองเห็น

ความสามารถทั้ง ๕ กลุ่มที่ว่าเป็นแบบหลักๆ อย่างไรก็ตามยังมีอัจฉริยะออทิสติกบางคนที่มีทักษะแตกต่างออกไป เช่น บางคนมีประสาทสัมผัสที่ไวเป็นพิเศษ เช่น หูสามารถแยกเสียงที่แตกต่างกันเพียงน้อยนิดได้ และอีกประการหนึ่งคือ อัจฉริยะออทิสติกทุกคนจะมีความจำที่เป็นเลิศอย่างน่าพิศวง เช่น อัจฉริยะออทิสติกที่เก่งดนตรีจะสามารถจดจำรายละเอียดของเพลงทั้งเพลงได้จากการฟังเพียงครั้งเดียว อัจฉริยะออทิสติกที่เก่งศิลปะจะสามารถจดจำรายละเอียดของรูปร่างและสัดส่วนต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ โดยหากเป็นการวาด มีผู้สังเกตพบว่าอัจฉริยะออทิสติกจะวาดรายละเอียดของแต่ละส่วนออกมาทีละส่วน มาต่อกันอย่างแนบเนียนภายหลัง โดยไม่ต้องร่างภาพใหญ่ก่อน หรืออัจฉริยะออทิสติกบางคนจดจำสภาวะลมฟ้าอากาศของแต่ละวันตลอดชีวิตของเขาได้อีกด้วย

ตัวอย่างอัจฉริยะออทิสติกที่มีความจำอันน่าพิศวง ได้แก่ คิม पीค (Kim Peek) ซึ่งสามารถจดจำข้อความในหนังสือกว่า ๙,๐๐๐ เล่มได้อย่างขึ้นใจ นอกจากนี้เขายังจำรหัสไปรษณีย์ หมายเลขของทาง

ด่วน และข้อมูลเกี่ยวกับสถานีโทรทัศน์ในอเมริกาได้ทั้งหมด คิม พิก เป็นอัจฉริยะออทิสติกที่มีทักษะด้าน ความจำและ การคิดคำนวณ พรสวรรค์นี้เกิดขึ้นตั้งแต่เขาอายุประมาณ 16-20 เดือน ในวัยเด็กพ่อแม่มักจะ อ่านหนังสือให้เขาฟังพร้อมๆกับการจับนิ้วของเขาเลื่อนไปตามคำ ที่อ่านนั้น ทำให้เขาจำข้อความในหนังสือ เหล่านั้นได้ แม้จะเป็นการอ่านเพียงครั้งเดียวเขาสามารถจดจำเนื้อหาได้กว่า 98 % ความจำของเขาครอบคลุม ไปถึงเรื่อง ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ กีฬา วรรณกรรม ดนตรีไปจนถึงประวัติของผู้มีชื่อเสียงด้านต่างๆ รวมไปถึง ถึงความสามารถในการคำนวณปฏิทิน

คิม พิก นี้เองที่เป็นแรงดลใจที่ทำให้เกิดตัวละครชื่อ เรย์มอนด์ แบบบิตต์ (Raymond Babbitt) ในภาพยนตร์เรื่อง Rain Man ในเรื่องนี้เรย์มอนด์ แบบบิตต์ เป็นอัจฉริยะออทิสติก ซึ่งมีความจำเป็น เลิศและคำนวณได้แบบสายฟ้าแลบ (Juninlla: 2550, ออนไลน์)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าซุนฮีมีลักษณะของอัจฉริยะออทิสติกอยู่ด้วย คือมีประสาท สัมผัสที่เป็นเลิศ เช่น ได้ยินเสียงเข็มตกลงบนผ้าห่ม หรือสามารถแยกได้ว่าข้าวปั้นก้อนไหนใครปั้นผ่านการรับ สัมผัส เป็นต้น

พวกเธอทดสอบด้วยการตบมือใกล้หูหลายๆ ครั้ง แต่กลับเห็นผลตรงกันข้าม จากคิด ว่าหูหนวก เธอมีประสิทธิภาพในการได้ยินเป็นเลิศถึงขนาดเสียงเข็มหล่นลงบนผ้าห่ม หูยัง กระดิก อีกทั้งยังมีนิสัยชอบจ้องมองวัตถุทุกสิ่งอย่างพิลึก ลูกสัมผัส ดมกลิ่น สุขุมรอบคอบผิด วิสัยเด็ก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 112)

พรสวรรค์พิเศษของเธอที่ใครก็เลียนแบบไม่ได้ สังเกตรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ต่อ ปราบฏาการณ์กับวัตถุทั้งหมดบนโลกที่ผันแปรไม่สิ้นสุด แม้แต่ข้าวปั้น ไม่เพียงแต่กลิ่นหอมของ น้ำมันงาที่คลุกเคล้าอยู่ทั่วกับความรู้สึกชื่นเหนอะหนะ เธอยังรับสัมผัสได้แม้กระทั่งรสมือของ สองฝ่าแฝดผู้ปั้นมัน ยิ่งไปกว่านั้น เธอถึงขั้นรู้ว่าก้อนไหนเป็นฝีมือของแฝดพี่หรือแฝดน้อง

(ราชินีอิฐแดง 2555: 126)

การที่มีประสาทสัมผัสเป็นเลิศนั้นเป็นปัจจัยได้ส่งเสริมทำให้ซุนฮีสามารถพัฒนาฝีมือในการ ทำอิฐที่เธอสนใจได้ดีอีกด้วย

ความอยากรู้อยากเห็นของเธออยู่ที่งานเผาอิฐ เริ่มจากนวดดิน กดใส่แม่พิมพ์ และก่อ ไฟในเตาเผา เธอเฝ้ามองกระบวนการทำอิฐอยู่ข้างคนงานตลอดทั้งวัน ที่สุด ก็ลองเอามือสัมผัส ดินอย่างระมัดระวัง ทันทที่สัมผัสดิน เธอรู้สึกผูกพันกับสสารเปื่อยขึ้นนั้นอย่างไม่มีเหตุผลราว กับชะตาชีวิต รับรู้ความเหนียวผ่านทางมือ ได้กลิ่นหอมฉุนเผ็ดร้อนขึ้นจมูก ความรู้สึกยามจับ ต้องดินเหนียวอ่อนคลายจิตใจสงบลง และเธอก็ทวนคิดถึงคอกสัตว์ตอนสัมผัสตาตุ่มโลก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 190)

มนเห็นดินที่ขุนฮินวาก็รู้ทันทีว่าเธอมีพรสวรรค์ต่างจากคนอื่น แม้เป็นใบ้ แต่เธอมีสัญชาตญาณอันอ่อนไหวลึกลับในการมองดูสิ่งของมองเห็นความพิเศษและความลึกซึ้งที่ยากหยั่งถึง เขาจึงเริ่มสอนเธอเผาอิฐ

(ราชินีอิฐแดง 2555: 190)

ขุนฮี้ก็เรียนรู้วิธีการเผาอิฐจากมน หมกตัวอยู่แต่ภายในโรงงาน ระหว่างนั้นเธอก็แสดงให้เห็นฝีมือโดดเด่น ถึงขนาดไม่ว่าใครได้มองแวบเดียวก็ดูออกทันทีว่าอิฐก้อนไหนผ่านฝีมือเธอมา

(ราชินีอิฐแดง 2555: 191)

เทคนิคการทำอิฐของเธอยิ่งนานวันยิ่งพัฒนาขึ้นจนกลายเป็นความเชี่ยวชาญ ขั้นตอนการนวดดิน เธอฝังดินตากน้ำค้างไว้หนึ่งคืน เพราะเห็นว่าตอนเผาออกมาเนื้ออิฐเนียนละเอียดขึ้น เนื่องจากความชื้นกระจายตัวสม่ำเสมอ ขั้นตอนทำให้แห้ง ค้นพบว่าอากาศในแต่ละวันส่งผลกระทบต่อความแข็งแรงของอิฐ สีของอิฐกำหนดได้ตามต้องการ ขึ้นอยู่กับระยะเวลาในกระบวนการเผา

(ราชินีอิฐแดง 2555: 335)

ความเป็นเลิศในการทำอิฐของขุนฮี้จะเห็นได้จากการที่อิฐที่เธอทำได้ถูกค้นพบจากสถาปนิกหนุ่มหลังจากเธอเสียชีวิตไปแล้วหลายปี ซึ่งลักษณะอิฐแดงที่ขุนฮี้ทำขึ้นนั้นมีลักษณะที่พิเศษต่างจากอิฐของคนอื่นๆมาก จนทำให้สถาปนิกหนุ่มถึงกับตื่นตันที่ได้เห็น กล่าวขานนามขุนฮี้ ผู้สร้างอิฐเหล่านั้นว่าเป็นราชินีอิฐแดง

อิฐที่ก่อตึกมีคุณสมบัติยอดเยี่ยมที่สุดในบรรดาอิฐที่เขาเคยพบมา ไม่ใช่สี เรียกว่าเลิศล้ำจนเปรียบเทียบกับไม่ได้กับอิฐทั่วไป เขาเผลอลูบอิฐ อิฐนี้แค่มองผิวเผินก็เห็นความแข็งแรง สีสันทความสว่างเข้มไว้ที่ตี ทั้งยังดูทรงพลังอำนาจ คงารมณหนักแน่นโดยที่ไม่ให้รู้สึกกลัว ทั้งความละเอียดประณีตไม่ผิดเพี้ยนไปจากมาตรฐาน เป็นอิฐที่เขาตื่นตันมาหลายเดือน ไม่ใช่มันมีค่ามากกว่านั้น ดุจเพชรเจียรระโนขึ้นจากดินเหนียว

เขาลูบอิฐด้วยความตื่นตัน ยืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น ก้มศีรษะด้วยความศรัทธาท่วมท้นต่อผู้รังสรรค์อิฐนี้ เขาซาบซึ่งอยู่นานก่อนผล่มือจากอิฐแล้วพึมพำว่า

“หากว่าพระเจ้ามีจริงและสร้างอิฐได้ นี่คงเป็นอิฐเหล่านั้น”

(ราชินีอิฐแดง 2555: 327)

และแล้ว...เขาก็เห็น ที่หลังโรงงานอิฐแดงกองซ้อนกันเต็มทุ่งกว้าง เขาไม่ยอมเชื่อสิ่งที่มองเห็น หัวใจเต้นโครมครามต่อเนื่อง ก้อนอิฐที่ถูกลืมนอนในพงหญ้ามาช้านาน ที่สุดก็ถึงเวลาเปิดเผยต่อโลก สถาปนิกเข้าอ่อน รีบเอามือเท้าเตาเผา มองก้อนอิฐละลานตาเบื้องหน้า ไม่แค่ทุ่งหญ้ากว้างกองอิฐยังเรียงซ้อนกันไกลไปถึงเชิงเขา อิฐหลายล้านก้อนเรียงลดหลั่นตามลำดับพื้นดิน คล้ายลูกคลื่นขนาดใหญ่ สถาปนิกเหม่อมองก้อนอิฐ ขอบตาร้อนผ่าว บังเกิดความรู้สึกไม่รู้ตัว ไม่นานนับน้ำตาที่ไหลพราก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 327)

เมื่อผ่านกระบวนการพิสูจน์หลายขั้นตอน เจ้าของโครงกระดูกนี้เป็นผู้เผาอิฐเหล่านั้น สถาปนิกก็เกิดทวนเจ้าของโครงกระดูกที่คนเดียว จึงขานนามเธอว่า “ราชินีอิฐแดง”

และแล้วการก่อสร้างโรงภาพยนตร์ก็เริ่มต้นขึ้น เมื่อเรื่องอัฐเจ้าปัญหาแพร่สะพัดผ่านหนังสือพิมพ์ ภายหลังมีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับอัฐ แพร่หลายในวงการสื่อมวลชน ถึงช่างทำอัฐสตรีกลายเป็นที่กล่าวถึงซึ่งดงามดังกระฉ่อนไปทั่วโลก “ซุนฮี” เจ้าของชื่อนี้เป็นผู้เผาอัฐก่อสร้างโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่

(ราชินีอัฐแดง 2555: 333)

จากการวิเคราะห์ลักษณะพฤติกรรมของซุนฮีแล้วสามารถสรุปได้ว่าซุนฮีเป็นผู้มีความผิดปกติของสมองในลักษณะของโรคออทิสติก ซึ่งซุนฮีมีความผิดปกติตรงกับอาการของผู้เป็นโรคออทิสติกทั้ง 3 ด้านคือ *ความผิดปกติด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม* ที่ซุนฮีมักจะชอบเล่นคนเดียว เหม่อลอยไม่สนใจคนรอบข้าง *ความผิดปกติด้านภาษาและการสื่อสาร* ที่ซุนฮีไม่สามารถเข้าใจภาษาและความหมายได้ นอกจากนี้ยังไม่สามารถแปลงเสียงพูดออกมาได้อีกด้วย และ*ความผิดปกติของพฤติกรรม* ที่ต่างจากเด็กทั่วไปที่จะมีพัฒนาการตามลำดับของอายุแต่ถ้าเป็นเด็กออทิสติกนั้นจะสนใจเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เขาสนใจเท่านั้น เหมือนกันซุนฮีที่สนใจในการทำอัฐเป็นพิเศษ นอกจากนี้ซุนฮียังมีลักษณะของอัจฉริยะออทิสติก (Autistic Savant) ที่มีประสาทสัมผัสเป็นเลิศอีกด้วย ซึ่งทำให้ซุนฮีสามารถพัฒนาฝีมือ เรียนรู้และแก้ไขจุดบกพร่องในการทำอัฐได้ดี

4.2 ซุนฮีเป็นคนมีโครงสร้างกระดูกท่อนเดียว

ซุนฮีมีลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งคือ มีโครงสร้างกระดูกท่อนเดียวที่ทำให้มีร่างกายแข็งแรงกว่าคนทั่วไป ซึ่งการที่ซุนฮีมีร่างกายแข็งแรงนี้ทำให้เธอรอดตายจากอุบัติเหตุรถชนมาได้ และยังทำให้ซุนฮีได้รับความสนใจจากคนรอบข้างเพิ่มขึ้น

คิมบกกับมนนำตัวซุนฮีส่งโรงพยาบาล แม้สภาพภายนอกไม่มีร่องรอยบาดเจ็บ แต่ในทางกลับกันคิดว่าอาจจะบาดเจ็บสาหัสกว่านั้น ผู้คนบอกให้รีบพาตัวไปโรงพยาบาล หมอสวมเสื้อกาวน์สีขาวตรวจร่างกายซุนฮีด้วยวิธีการต่างๆ ว่ามีสิ่งใดผิดปกติหรือไม่ หนึ่งในนั้นคือถ่ายภาพเอ็กซเรย์ ทันใดนั้นหมอยิ้มฟิล์มยื่นให้พร้อมกล่าวว่า

“ไม่ทราบว่าคุณได้ยินคำว่าโครงสร้างกระดูกท่อนเดียวไหมครับ”

“เคยสิ ได้ยินว่าเสือมีขาหน้าเป็นกระดูกท่อนเดียว” มุนตอบ

“ถูกต้องครับ เพราะฉะนั้นถ้าถูกขาหน้านั้นเตะเพียงครั้งเดียว คงเดินไม่ได้แน่ ร่างกายเด็กคนนี้มีโครงสร้างกระดูกท่อนเดียวครับ ร่างกายคนปกติ กระดูกแขนท่อนล่างมีโครงสร้างเป็นคู่ แต่เด็กคนนี้เป็นท่อนเดียว”

หมอชี้ฟิล์มเอ็กซเรย์

“คุณนี่เรามองเห็นกระดูกเพียงท่อนเดียวเท่านั้นนะครับ ดังนั้น ร่างกายยังปกติอยู่ได้ แม้จะถูกรถชน ก็เพราะโครงสร้างร่างกายเป็นกระดูกท่อนเดียวครับ

(ราชินีอัฐแดง 2555: 179)

วันนั้นซุนฮีสยบผู้ชายทั้งหมดให้ได้อาย ที่สุดเธอได้ประลองพลังกำลังกับผู้ชายวันนั้น ที่ว่าเคยทำงานเป็นลูกเรือ เพียงแต่เขาอดทนยืนอยู่ได้นานกว่าผู้ชายคนอื่น ทว่าท้ายที่สุดก็รักษาตำแหน่งผู้ชนะของวันนั้นไม่ได้ ผู้คนไม่เพียงแต่ตกตะลึงพลังกำลังของซุนฮีซึ่งเป็นแค่เด็กสาว ขณะเดียวกันก็จุปากดั่งจี้จะ ทั้งอานุภาพของกระดูกท่อนเดียว

(ราชินีอัฐแดง 2555: 210)

ตอนนั้นซุนฮิมองอยู่ข้างๆ ไม่รู้คิดอะไร เอาหัวไหล่แนบหิน ไม่มีใครรู้ว่าเธอจะทำอะไร ทุกคนต่างมองด้วยความสงสัย ซุนฮีเกร็งหัวไหล่ ออกแรงทั้งหมด หินที่ไม่ขยับเริ่มขยับดังคลิก เสียงโห่ร้องยินดีดังมาจากกลุ่มนักโทษ ซุนฮียิ่งเกร็งขาตันหินออกไปอีก ทันใดนั้น หินก็กลิ้งลงข้างทางอย่างน่าอัศจรรย์ ทุกคนอ้าปากค้าง เหลือเชื่อพลังกำลังของซุนฮี

(ราชินีอิฐแดง 2555: 265)

จากการวิเคราะห์ตัวละครเอกซุนฮีข้างต้นจะเห็นว่า ซุนฮีมียุทธศาสตร์ที่ต่างจากคนทั่วไป 2 ประการคือการเป็นบุคคลที่มีลักษณะเป็นอัจฉริยะอภินิหารที่มีความเป็นเลิศในการสร้างอิฐ และการเป็นคนที่มีโครงสร้างกระดูกที่ทนต่อแรงกดซึ่งทำให้มีความแข็งแรงกว่าคนทั่วไปมาก ลักษณะพิเศษทั้ง 2 ประการของซุนฮีนั้นทำให้เธอถูกมองว่าแปลกแยกจากคนทั่วไป แต่ว่าซุนฮียังมีลักษณะบางประการที่เหมือนคนทั่วไปคือเธอมีสัญชาตญาณในการใช้ชีวิตเอาตัวรอด และสัญชาตญาณของความเป็นแม่เช่นเดียวกันกับทุกคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ที่เป็นโรคอภินิหารส่วนใหญ่จะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในระดับหนึ่งแต่ก็ต้องมีคนคอยดูแลอย่างใกล้ชิด แต่ซุนฮีเมื่อต้องอยู่ลำพังคนเดียวหลังจากออกมาจากคุกเธอก็ปรับตัวและสามารถล่าสัตว์ ออกหาอาหาร หรือทำเสื้อผ้าใส่เพื่อความอยู่รอดได้

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ตอนแรกเธอดำเนินชีวิตเหมือนสัตว์ป่าที่ดิ้นรนเอาชีวิตรอด เธอค้นหาหัวทังหุบเขา จับตัวนกและกึ่งนางกินเป็นอาหาร วางกับดักในป่าลึก จับสัตว์กินตามมีตามเกิด ขณะเดียวกันร่างกายเธอก็ปรับตัวให้เหมาะแก่การล่าสัตว์ ประสาทสัมผัสเฉียบแหลมยิ่งขึ้น การเคลื่อนไหวปราดเปรียวที่น่าตกใจ และแล้วเธอก็กลายเป็นนักล่าจอมพลัง

(ราชินีอิฐแดง 2555: 298)

นอกจากนี้ซุนฮียังมีสัญชาตญาณของความเป็นแม่ที่เป็นห่วงลูกยาม ลูกเจ็บป่วยและพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาลูก

เธอพบลูกนอนร้องไห้เมื่อกลับถึงบ้าน เห็นร่างกายเด็กน้อยขึ้นผดแดงเหมือนเมล็ดข้าวฟ่าง หน้าแดงก่ำร้อนผ่าว เธอรีบให้กินนมและปลอบโยนแต่ เด็กน้อยร้องไห้ไม่หยุด เธอร้อนใจทำอะไรไม่ถูก ที่สุด ตัดสินใจอุ้มลูกฝ่าหิมะเข้าหุบเขาเพื่อหาหญิงตาบอดให้ช่วยรักษาลูก

(ราชินีอิฐแดง 2555: 321)

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาตัวละครเอก “ซุนฮี” สามารถสรุปได้ว่า ตัวละครเอกซุนฮีเป็นคนมีความผิดปกติทางสมองในลักษณะของโรคอภินิหาร ซึ่งเป็นผลมาจากการทรมาณตนเองของคิมบกในขณะตั้งครรภ์ซุนฮี เนื่องจากเป็นการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ นอกจากนี้เมื่อซุนฮีโตขึ้นมายังไม่ได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากมารดา ทำให้ไม่ได้รับการรักษาอาการของโรคอภินิหารอย่างถูกต้อง ทำให้ไม่ได้รับการพัฒนาแก้ไขข้อบกพร่องซึ่งลักษณะของโรคดังกล่าว คือ ความผิดปกติด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ ซุนฮีมักจะชอบเล่นคนเดียว เหม่อลอย ไม่สนใจคนรอบข้าง ความผิดปกติด้านภาษาและการสื่อสาร ที่ซุนฮีไม่สามารถเข้าใจภาษาและความหมาย

ได้ นอกจากนี้ยังไม่สามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้อีกด้วย และ*ความผิดปกติของพฤติกรรม*ที่ต่างจากเด็กทั่วไปที่จะมีพัฒนาการตามลำดับของอายุแต่ลักษณะพิเศษของผู้มีอาการออทิสติกนั้นจะมีความสนใจเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างจริงจังและจะพัฒนาความสนใจของตนในระดับที่ทำให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางได้ ดังที่ซุนฮีมีลักษณะเป็นอัจฉริยะออทิสติก (Autistic Savant) คือมีประสาทสัมผัสเป็นเลิศ ซึ่งทักษะนี้ทำให้ซุนฮีสามารถพัฒนาฝีมือ เรียนรู้และแก้ไขจุดบกพร่องในการทำอิฐได้ดี จนในท้ายที่สุด อิฐที่เธอสร้างถูกกล่าวขานว่าเป็นเพชรที่เจียรระไนขึ้นจากดินเหนียว ทำให้ซุนฮีได้รับขนานนามว่า ราชินีอิฐแดง

บรรณานุกรม

- กุหลาบ มัลลิกะมาส. *วรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519.
- กระแสร้ มัลลิกะมาส. *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์, 2512.
- จอมสุรางค์ โปธิสสัย. *ออทิสติก: กลุ่มโรคออทิสติก[ออนไลน์]*. เข้าถึงเมื่อ 16 เมษายน 2558. เข้าถึงจาก <http://haamor.com/th/ออทิสติก/>
- เจือ สตะเวทิน. *ประวัตินวนิยายไทย*. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2521.
- นพพร ประชากุล. *ยกอักษร ย้อนความคิด เล่ม1ว่าด้วยวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อ่าน, 2552.
- รัจรี นพเกตุ. *มนุษย์: จิตวิทยาทางเพศ*. กรุงเทพฯ: ปรกาศพริ้ง, 2542.
- วนิดา บำรุงไทย. *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2544.
- สายทิพย์ นุกูลกิจ. *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ: บริษัท เอส.อาร์.พรีนติ้ง แมสโปรดักส์ จำกัด, 2543.

สีทธา พิณีจ ภูวดล. *ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ดวงกมล, 2515.

สุพรรณณี วราทร. *ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงพ.ศ.2475*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2519.

อิรวดี ไตรลึงคะ. *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556.

Juninlla. *Autistic Savant อัจฉริยะออทิสติก[ออนไลน์]*. เข้าถึงเมื่อ 6 พฤษภาคม 2558. เข้าถึงจาก <http://www.oknation.net/blog/autist/2007/12/12/entry-1>

Positioning Magazine. *แจ่มใสผู้จุดประกายนิยายรักเกาหลี[ออนไลน์]*. เข้าถึงเมื่อ 8 มีนาคม 2558.

เข้าถึงจาก <http://www.positioningmag.com/content/แจ่มใส-ผู้จุดประกายนิยายรักเกาหลี>